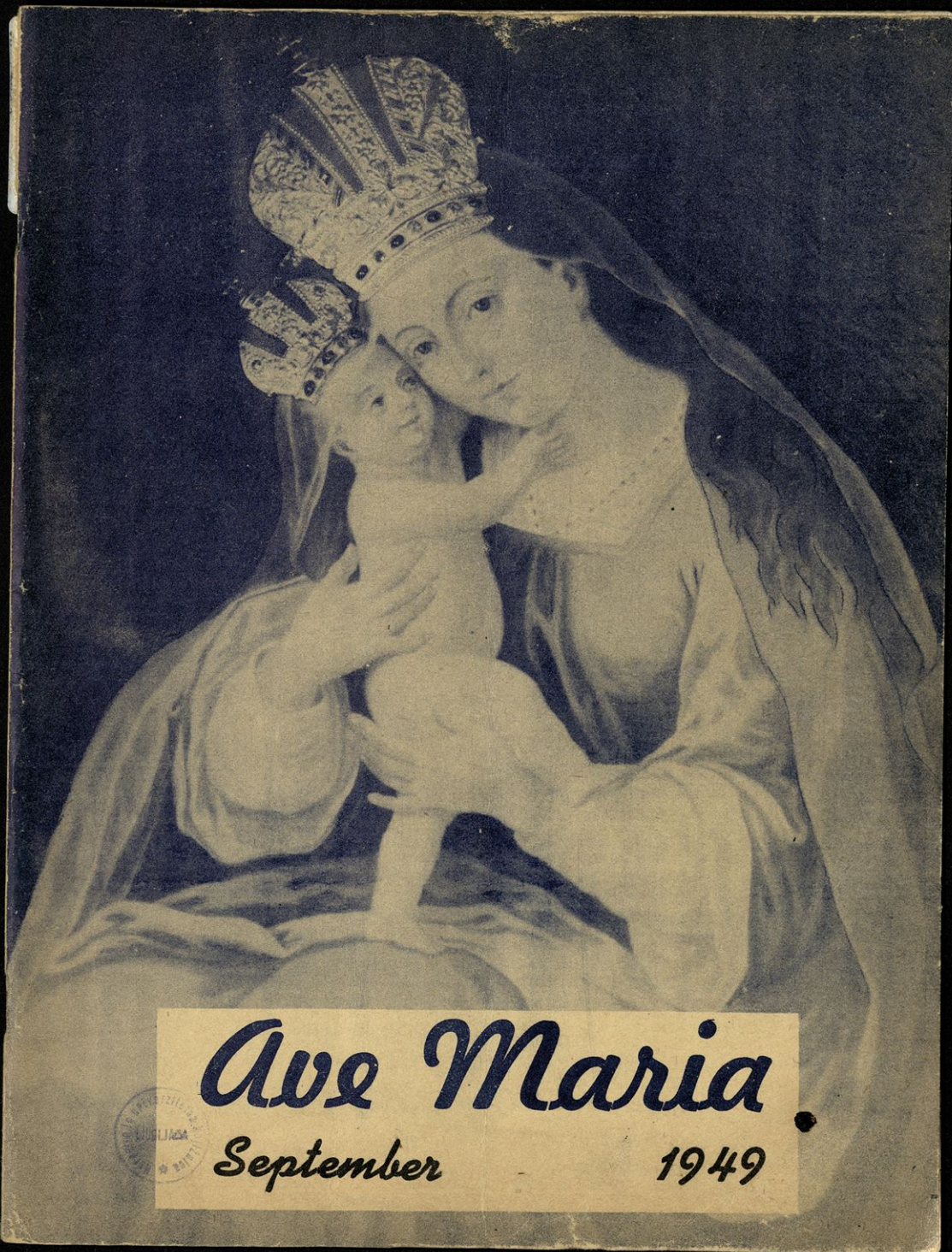

Ave Maria

September

1949

AVE MARIA

Nabožni mesečnik za verno slovensko ljudstvo

Lemont, Illinois

Izdajajo

Slovenski frančiškani

v Združenih državah Amerike

Naslov — Address:

AVE MARIA

Box 608

Lemont, Illinois

Telefon: Lemont 494

Naročnina—Subscription rate:

U.S.A., \$2.50 letno

Izven U.S.A., \$3.00

Naročnina Tvoja je dar v podporo ubožnejšim slovenskim fantom, ki se izobrazujejo za slovenske duhovnike v lemontskem semenišču.

Naročnikov in dobrotnikov se spominjamo v lemontskem samostanu v svojih molitvah, pri sv. mašah, in pri drugih duhovnih opravilih. Opravimo pa zanje tudi sv. mašo in sicer vsako prvo sredo v mesecu.

Urednik — Editor:

FR. MARTIN STEPANICH, o.f.m.

Upravnik — Business Manager:

FR. CYRIL SHIRCEL, o.f.m.

Pomožni upravnik—Ass't manager

BRO. ROBERT HOČEVAR, o.f.m.

Printed by

AVE MARIA PRESS

Lemont, Illinois

SEPTEMBER

LETNIK 41

VSEBINA

Evangeljski prizori.....	1
Sveta Roza iz Viterbe —	
P. Alojzij, o. f. m.	3
Spomini, hitite nazaj! —	
P. Hugo Bren, o. f. m.....	6
Pot k Bogu.....	10
V objem misijonov —	
P. Rudolf Pifko, o. f. m.....	12
Križem kraljestva križa —	
P. Martin, o. f. m.....	18
S križem in sidrom —	
Poslovenil p. Bernard, o. f. m.....	20
Lemontski odmevi —	
Samostanski firbec.....	25
Kramljanje na zapečku.....	29
Moja celica — Bogdan Budnik	32

Published monthly — except October, when published semi-monthly — by the Slovene Franciscan Fathers of Lemont, Illinois, in the interests of the Slovene Franciscan Commissariat of the Holy Cross.

Entered as a second class matter at the post office of Lemont, Illinois, under the act of March 3, 1879. Acceptance of mailing at special rate of postage provided for in section 1103, act of October 3, 1917. Authorized July 14, 1945.

Evangeljski prizori

Pilat in Herod se sprijaznita

PRI SVOJI PREISKAVI je Pilat spoznal, da je judovska obtožba zoper Jezusa popolnoma prazna. In pred Jezusovimi sovražniki je tudi javno naznanil, da ni z obtožbo nič. Pa vendar ne izpusti Jezusa, ker se boji judovskih prvakov. Vest ga peče in se hoče rešiti zadrege, ko se naenkrat oklene neke misli, ki mu je v glavo šinila med judovskim kričanjem. Slišal je namreč, da je Jezus pričel svoje delovanje v Galileji. Ko so mu Judje potrdili, da je Jezus Galilejec, ga je takoj sklenil poslati k Herodu, ki je bil tetrah Galileje.

Pilat in Herod pa sta bila sprta že od onega časa, ko je šel Herod v Rim tožiti Pilata za neko stvar. Tako je Herod imel nekaj vpliv na cesarskem dvoru in radi tega se ga je Pilat bal. Rad bi dobil njegovo naklonjenost. Ta prilika se mu je zdaj ponudila, ko je Jezusa k njemu poslal. Po rimskih postavah je bilo to dovoljeno; obtoženca je smel soditi tudi sodnik njegovega domačega kraja in v tem slučaju je bil Herod ta sodnik.

Torej s tem, da Pilat pošlje Jezusa k Herodu, hoče dvoje: otresti se zelo sitne zadeve in obenem izkazati svojemu nasprotniku prijaznost.

Tetrah Herod je bil v Jeruzalemu radi velikonočnih praznikov. Jezusa je zdaj prvič osebno videl, ko so ga k njemu pripeljali od Pilata. Zelo se je razveselil, ko ga je zagledal, ker je upal videti kak čudež. V svoji neveri seveda ni pripisoval Jezusovih čudežev božji moči, temveč je imel Jezusa le za kakega čarovnika. Mislil je, da mu bo Jezus kar v zabavo delal čudeže. Ker pa Jezus ni ugodil njegovim željam, se ga je začel norca delati in ga je v beli obleki kot judovskega kralja poslal nazaj k Pilatu. Četudi ni z Jezusom nič dosegel, je bil vendar Pilatu hvaležen za izkazano prijaznost in tisti dan sta se nasprotnika sprijaznila.

Glej, kako sroe Device žalosti morje topil

Ljubitelji

Marijin!

*Sveta Roza iz Viterbe**4. septembra*

ROZA, POGLEJ ME s svojimi duhovnimi očmi. Kakor vidiš mene ozaljšano, tako hiti, da sebe ozaljšaš. Pojdi v cerkev sv. Janeza Krstnika; potem obišči cerkev revnega sv. Frančiška. Potem pojdi v Marijino cerkev na hribu (bila je župnijska cerkev); tam boš med službo božjo prejela duhovno krono - tonzuro - odložila boš posvetno obleko in njen lišp, opasala se boš s pasom in z vrvjo in zaročila se boš z božjim ženinom.

“Ko to bogoljubno delo v čast božjo dovršiš, povrni se v tej spokorni obleki v domačo hišo, kjer boš sveto živel v molitvi in češčenju božjem. Boš tudi svoje bližnje vneto opominjala in srčno in brez strahu boš zavračala one, ki so v svojem napuhu sveto vero zapustili. Ako boš zato okregana in zaničevana, prenasaj vse potrpežljivo, da si zasluženje pridobis, z zasluženjem pa krono dosežes. Kateri te bodo podpirali v tem, bodo od Boga prejeli milost in večno zasluženje; kateri te bodo pa ovirali ali zaničevali, jih bo zadela nesreča za nesrečo.”

Tako pripoveduje pobožna legenda prikazen Device Marije mladi deklici Rozi viterbski.

Že kot majhna deklica je Roza pridno hodila v cerkev s svojo materjo ter nenavadno pobožno molila in pazljivo pridige poslušala. Pa kmalu je spoznala ničemrnost sveta ter je zaničevala posvetno razveseljevanje in časno premoženje. Skrbno se je ogibala

vsakega celo najmanjšega greha.

Sklenila je že v prvi mladosti, da se hoče odpovedati svetu. Še čisto mlada se je pokorila in tudi postila. Kar si je pritrkala pri hrani, je med ubožce razdelila.

Ko jo nekdanj sreča njen oče in jo vpraša, kaj nese, razgrne svoj plašč in v njem vidi oče le raznovrstne cvetlice. Ptički so ji posedali na roke in ramena ter ji drobtinice zobali iz njenih rok.

Nekoč se ji je Marija med hudo boleznijo prikazala. Že so mislili, da bo umrla. Kar naenkrat pa odpre svoje oči, začne govoriti in opisujeta natančno osebe, ki so že dvajset let poprej umrle - preden je bila ona še rojena.

Videla je v tej prikazni tudi nebeško Kraljico s predragimi zapestnicami in s krono na glavi. Velika množica svetih devic je bila z njo. Ko je Roza imela to prikazen, je bilo več ljudi v hiši. “Kako ste vendar nespoštljivi, da še niti ne vstanete,” jim Roza zakliče. “Pojdite vendar, da gremo nebeški Kraljici naproti!” Pričujoči so čutili le prečudno prijetno nebeško vonjavo.

Takoj drugi dan gre Roza k svoji materi in pravi: “Mati, vse časno prepustim Vam. Zato pa Vas prosim, naj pride samostanska gospa Sita ter me preobleče v redovno obleko; naj me opase z vrvjo in mi lase postriže.” Tako se je tudi zgodilo.

Njen oče pa ji je zažugal: "Ako ne prenehaš z vsem tem, ti bom vse lase izpulil, kolikor jih še imaš na glavi!" Roza pa samo ponižno odgovori: "Ljubi oče, saj so tudi našemu Zveličarju zavoljo nas pulili lase in brado. Zato se nič ne bojim tega zanj trpeti." Nadalje je oče še zagrozil: "Zvezal te bom!" Hčerka pa je zopet mirno odgovorila: "Tudi mojega Zveličarja so z vrvjo privezali na stebel. Oče, nikar mi ne branite! Ako mi dovolite, bo Vas vzel naš Gospod Jezus Kristus v svoje kraljestvo. Ako mi pa branite, vedite, da prenehati ne smem, ker mi je Gospod zapovedal." Šele nato je oče prenehal s svojimi grožnjami ter dostavil: "Le delaj njegovo voljo naprej in Gospod naj te blagoslovi!"

Nekaj dni pozneje se ji prikaže Jezus na križu viseč. Dobila je in odselej vedno nosila podobo križanega na prsih. Ljubezen do Jezusa jo je gnala, da je celo ponoči vstajala in po mestnih ulicah glasno Boga slavila in častila. Krivovercem se je krepko ustavljala. Njihove zmote je zavračala s tako živimi dokazi in njihove sleparije odkrivala s toliko natančnostjo, da so se vsi čudili in so spoznali, da sv. Duh govori iz nje. Krivoverci so ji grozili in končno so to dosegli, da je morala Roza in vsi člani njene družine bežati iz mesta. Roza pa je mirno prerokovala, da bodo vsi bogaboječi kmalu slišali veselo novico. In res, vesela novica je bila v tem, da je umrl cesar Friderik II., ki je krivo vero močno podpiral.

Služabnica božja je dobro preudarila, da je bolj varno živeti v samostanu v sveti pokorščini, po kateri

je vsako dejanje pri Bogu zaslužilno, kakor pa delati med svetom po svoji volji, ker samoljubje lahko človeka prevari.

Zato je Roza prosila za sprejem v samostan sv. Klare. Radi pomanjkanja prostora so ji sestre prošnjo odbile. Roza pa je odgovorila: "Vem, da to ni pravi vzrok. Vi me zaničujete, ker me svet ima za noro. Modrost tega sveta je pred Bogom norost. Vedite pa, da, zato ker me nočete živo sprejeti, bo prišel dan, ko se boste veselile, da me zamorete mrtvo k sebi vzeti."

Kmalu se je spolnilo njeno prerokovanje. Roza je preživela zadnji dve leti svojega življenja v domači hiši kakor v samostanski tihoti. Umrla je ko je bila komaj osemnajst let stara. Pokopali so jo v cerkvi naše ljube Gospe v Viterbi, kjer je bila prejela redovno obleko sv. Frančiška asiškega.

Vsemogočni Bog je poveljčal njen grob s čudeži, tako da redovnice, ki jo kot živo niso hotele sprejeti v svoj samostan, so prisrčno želele imeti njeno sveto telo. Papež Aleksander IV. je bil tisti čas v Viterbi. V enem tednu je imel tri prikazni, v katerih mu je Roza naznanila: "Ker je Gospodu všeč, da me je vzel med svoje služabnice, ne odlašaj Ti, ki si njegov namestnik na zemlji, in ukaži moje telo prenesti iz cerkve Marijine v cerkev redovnic." Na tretji poziv je sv. oče zaukazal prenešenje njenega telesa. To se je zgodilo osemnajst mesecev po njeni smrti, toda njeno telo je bilo čisto nespremenjeno ter je iz sebe dajalo čudovito prijeten vonj.

Praznik nebeškega rojstva sv. Roze

MISIJONSKI NAMENI ZA LETO 1949

SEPTEMBER

Molimo za katoliško akcijo v Indiji.

obhaja sv. Cerkev dne 4. septembra.
Tretjeredniki lahko dobijo popoln od-
pustek na ta dan.

P. ALCJZIJ, o.f.m.

Kršćanstvo, ki se zdi, da je usmerjena
le v srečo na onem svetu, je vendar tudi
podlaga sreče na tem svetu. — Montes-
quieu.

1924 *Srebrni jubilej* 1949
slovenskih frančiškanov
v Lemontu

Petindvajset let smo slovenski frančiškani
že tukaj v Lemontu pri Mariji Pomagaj

V nedeljo, 4. septembra,
obhajamo spomin na svojo 25. obletnico
v zvezi z letnim

MEDENIM PIKNIKOM

Zahvalna sv. maša pri groti ob enajstih zjutraj

Pri sveti maši bo pridigal

škof DR. GREGORIJ ROŽMAN

Popoldne refnanje za med in prosta zabava

Spomini, hitite nazaj!

Za srebrni jubilej slovenskega Lemonta

spisal p. HUGO BREN, o.f.m.

Father Hugo Bren, pisatelj teh spominov, v veselem razpoloženju.

ZA SREBRNI JUBILEJ slovenskega Lemonta in naših ameriških Brezij naj bi jaz pogrel svoje spomine. Tako se glasi poziv urednika "Ave Maria". Kakor je ta poziv z enega ozira naraven, ker sem tudi jaz med še živečimi pionirji in celo tisti, ki je kot takratni komisar nosil prvo odgovornost; tako je z drugega ozira za me precej delikaten, po naše bi morda dejal opasen.

Spomini so že po svoji naravi osebni, sicer bi ne bili spomini ampak zgodovina. A kaj radi postanejo preveč osebni. Lastni jaz morda nehotе gleda ven, kot zvonik izmed vaških hiš. Zato jaz spomine rajše berem kot pišem.

Ker pa uredniku ne smem dati "kor-

bice", sicer bi me več ne maral pod svojo streho, bom tako naredil kot karmeličanke. Če katera kaj spiše ali spesni, se podpiše: Karmel; n. pr. M. Dolores: Karmel na Selu.

Na spomlad 1923. je že stara misel slovenskih frančiškanov, v Ameriki začeti z narodnim kolegijem za tamkajšnji naraščaj, v toliko dozorela, da smo začeli ogledovati, kje in kako bi začeli. In ker je ta misel pri sv. Štefanu v Chicagi, kjer je bil takrat sedež komisarijata, dozorela v sklep, ni bilo več vprašanje, ali kje na vzhodu ali na srednjem zapadu. Prilike so naravnost narekovale: nekje v okolici Chicage. Takratni čikaški nadškof in poznejši kardinal Mundelein nam je bil naklonjen, kar je bilo za nas velikega pomena in odločilno.

Ob prostih popoldnevih smo preko poletja pridno izletavali v čikaško bližnjo in daljno okolico in gledali, kje Bog roko ven moli z napisom: "Farm for sale", ali kar kratko "For sale".

Ne vem, kdaj smo se ravno zagledali v sedanjo našo farmo, vem pa da kmalu spočetka naših ogledov. Z več ozirov se nam je zdela kot nalašč za nas. Posebno so nam kot starokrajskim hribovcem ugajali griči in blaženi mir na njih, pa tako blizu prometne ceste s svojim hruščem in truščem. Iz tiste takratne luže na gričku nam je bujna domišljija ustvarila naš Bled. Zato bi bili najrajši kar takoj udarili, da bi nas kdo ne prehitel.

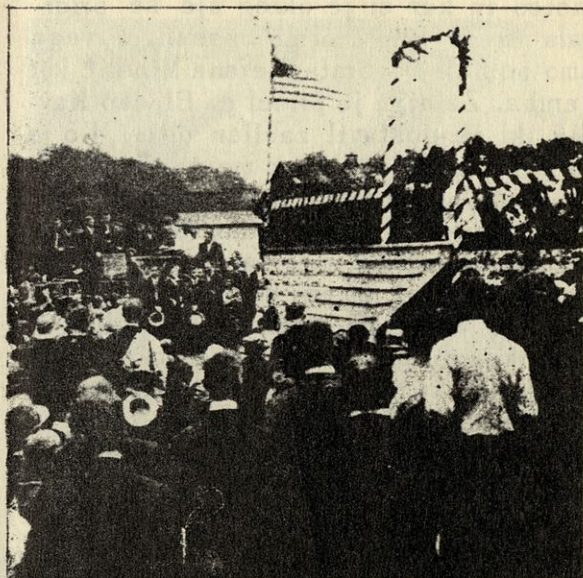
A na žalost smo bili mi takrat kočarski ženini, ki snubi hčerko trdnega gruntarja. Lastnica, protestantska vdova, je hotela

za aker \$300.00. To bi pri 138 akrih pomenilo preko \$40,000. Nam se je lažje zdelo s tistega bazarja otok bleški napraviti, kot tako sumo dolarjev skupaj spraviti.

Zato smo šli dalje na ogled, da se zopet in zopet, seveda vsakokrat pod drugo firmo, vrnemo nazaj, kjer smo pustili svoja srca. Saj pod pravo firmo si itak nismo upali nikoli nastopiti, ker smo se bali, da nam bo s ceno poskočila. Petdeset dolarjev pri akru je kmalu popustila. A dobro so morali naši posredniki brusiti jezike, da so ji zbili še \$25 doli. Nizje pa za nobeno ceno ni hotela iti. Vsa hinavščina, da imamo sličnih farm za zmernejšo ceno na izbiro, ni nič pomagala. Da ne misli popustiti, je pokazala s tem, ker je s farmarjem najemnikom obnovila najemninsko pogodbo za nadaljnji triletni rok. Tako smo bili prisiljeni, da ali udarimo, ali se končno odpovemo – izvoljenki srca. Storili smo prvo v ponedeljek po Imakulati, namreč dne 10. decembra leta 1923.

Pogodba se je glasila, da moramo takoj plačati \$12,000, ostalo pa ne prej kot v desetih letih; se razume, da radi obresti. Takrat se je pokazalo, kaj je zgolj šolska učenost in kaj resnično, praktično življenje. Včasih smo za vse svete zagovarjali, da denar ni rodoviten, ker je mrtva stvar. Tudi jaz sem se nagibal k temu mnenju. Takrat pa, ko sem to kupno pogodbo podpisal, sem bil pa še vesel, da je bila žena nasprotnega mnenja, ker je hotela, da ima neizplačana vsota skozi deset let mlade. Sicer so obresti skozi okno vržen denar in vendar bi brez njih marsikaj ne bilo. Srebrnega jubileja naših ameriških Brezij leta 1949 tudi ne.

Tako smo tedaj mi postali farmarji, čeprav zaenkrat še samo naslovni. Prav za prav smo bili še hvaležni, da je nam ni bilo treba takoj v lastno režijo sprejeti, ker nismo bili pripravljeni na to. Pater John Ferlin, o.f.m., naš pionir-farmar, se je še na sv. Gori pomišljal, ali naj sledi našemu pozivu ali ne. Šele

Prizor pri blagoslovljenju vogelnega kamna prve cerkve slovenskih frančiškanov v Lemon-tu na "Labor Day", 2. sept., leta 1924.

ko smo mu zagotovili, da se mu v zameno za kraško skalovje ponuja kraj, kjer se ceđi mleko in med, da, tudi med, se je odločil, da pride.

Niti hišice, v kateri je lastnica s svojo družino stanovala, nam ni bilo treba takoj zasesti. Izgovorila si je, da hoče do spomladi v njej ostati. Tako smo imeli čas snovati nadaljne načrte, kako čim prej urediti samostan in kolegij, kajti pod to firmo nas je slovenski in slovaški narod podprl in nam zagotovil nadaljno podporo.

A kot Slovenci smo imeli še eno karto v rezervi. Ob vsakem takem zavodu, zlasti če ima značaj samostana, mora biti tudi cerkev. No, glede te pa ni bilo med nami takega posvetovanja kot v Caharijevi hiši ob rojstvu predhodnika Mesijevega: "Kako naj bo otroku ime?" Vsi smo bili ene misli: Marijo Pomagaj z Brezij hočemo povabiti, naj pride za nami in se nastani med nami. In res, še preden smi ji pripravili skromen dom, je bila že na potu.

Z majem je bivša lastnica zapustila

hisico in kar si je okrog nje še pridržala in mi smo morali zasesti. Prvega smo poslali tja brata Štefana Mihelič kot varuha. Za njim je prišel p. Blanko Kavčič, ki je postavil zasilen oltar. Ko je ta kmalu odšel na drugo mesto, je pa mene zadelo. Nato so začeli prihajati še drugi, tako da kmalu ni bilo več prostora. Lastno sobico je imel samo Jezus, drugi smo ležali kot romarji na Brezjah ob shodih vse vprek na zlozljivih posteljah in marsikatero uganjali, preden smo pospali. To je romantika začetka, ki ostane v prijetnem spominu.

Ker se nam zaenkrat ni bilo treba brigati za farmo, smo lahko vso pozornost

Vsak je imel svoj prav, a upam, da tudi mi. Vprašajte naše farmarje-pionirje, recimo na Willardu, kake so bile prve izdaje njihovih zdaj ličnih, zidanih domov. Malo jih bo reklo, da je to prva izdaja. Večina je bila zadovoljna s kočami iz obtesanih hlodov. Šele polagoma so se opomogli in začeli misliti na zidan dom. A če bi ne bilo koč, bi za mnoge ne bilo hiše.

Podobno v našem slučaju. Je to nekaj sličnega z obrestmi. Na videz zapravljamo delo in denar. A samo na videz. Kajti iz naših "golobjakov" so prej ko je mogel narod pričakovati, začeli izletavati mladi golobi in se razletavati

Slika predstavlja prizor, ki je bil starim romarjem in pionirjem dobro znan. To je namreč slika starega samostana s cerkvijo, ki je stal dol pri glavni cesti. Blagoslovitev starega samostana je bila dne 14. junija, 1925. Podrt je bil v letih 1940-41.

obrnili razširjenju novega doma. Samouški nacrt je bil kmalu narejen po navodilu nadškofa Mundeleina, ki nam je dejal: Le kar moč skromno začnite, po vzoru Techny Fathers, ki jim je v prvi prav skromni hišici ob dežju za vrat teklo, a imajo danes take mogočne zgradbe. Le tako smo mogli že za "Labor Day" leta 1924. vabiti na blagoslov ogelnega kamna ter sledeči 4. jul. na blagoslov dovršenega samostana s cerkvico in kolegijem.

Res, je bilo vse bolj taboriščno, kot bi danes naši begunci rekli. Hrvati so hudomušno govorili o golobjakih. Drugi so modrovali: čemu denar vtikati za nekaj, ki ima služiti le od danes do jutri.

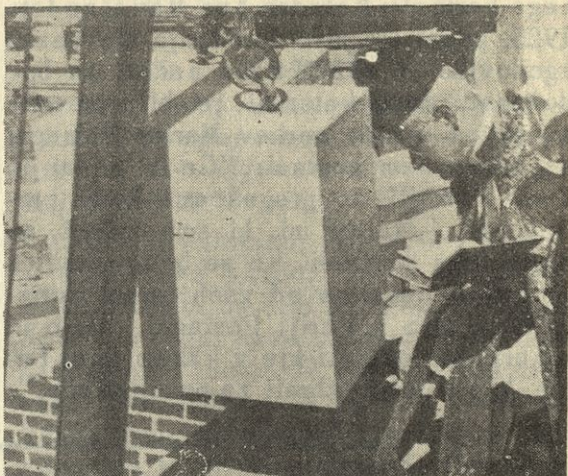
po nam izročeni župnijah, kjer so jih ljudje z veseljem sprejemali. Mladim so bili dobrodošli kot taki, ki jih popolnoma razumejo, starim pa, ker jim slovenska duša s svojimi posebnostmi ni bila več tuja. Spoznali so jo v družbi s starejšimi, zlasti ob raznih slavnostnih prilikah, ko se sprostijo.

Z enim pa se tudi mi stari kar nismo mogli sprijazniti, da smo morali Marijo Pomagaj vstolčiti ob vznožju hriba, ne na hribu, o čemer smo vedno sanjali. K Brezju, kakršno je nam živelo v duši, spada tudi tisti klanec s Posavja na dobropolsko in brezjansko planoto, po katerem smo kot otroci stopicali ob svojih mamicah, če se nismo vozili na "štu-

porami". Zato je bil naš krst "Ameriško Brezje" bolj predujemna reklama za nekaj, kar ima šele priti. Da naše stare, ki so bili gotovo istega mnenja, malo odškodujemo, smo pozneje na hribu zamislili in izvedli lurško votlino, ob kateri so se poslej vršile vse večje cerkvene slavnosti. To je bil splošno priznan dober nadomestek za Brezje.

Potem je pa prišel čas, da smo prevzeli tudi farmo v svojo opravo in z njo nove skrbi. Kajti vse je bilo treba šele nabaviti. Pri hiši smo našli samo enega psa, pa kdo ve, koliko podgan? Ena je bila tako predrzna, da nas je prišla med večerjo gledat in se priporočat, da bi ja vsega ne pojedli. A se je tako prestrašila krika, da je preko naših glav in kapuc iskala izhoda, dokler je ni brat Štefan kar z rokama zadušil. Druga koristna domača žival poleg psa je bil jagenček, ki se je pasel okrog hiše. Brat Štefan ga je od nekega okoliškega farmarja kupil. Ker ga je pa ta napačno razumel, kaj hoče, in najbrž tudi ni dosti jasno povedal, mesto "lamb" je dejal "lamp", ga je poslal v galanterijsko prodajalno.

Prva delovna žival pri hiši je bil pa menda en darovan konj, ki je bil bržčas

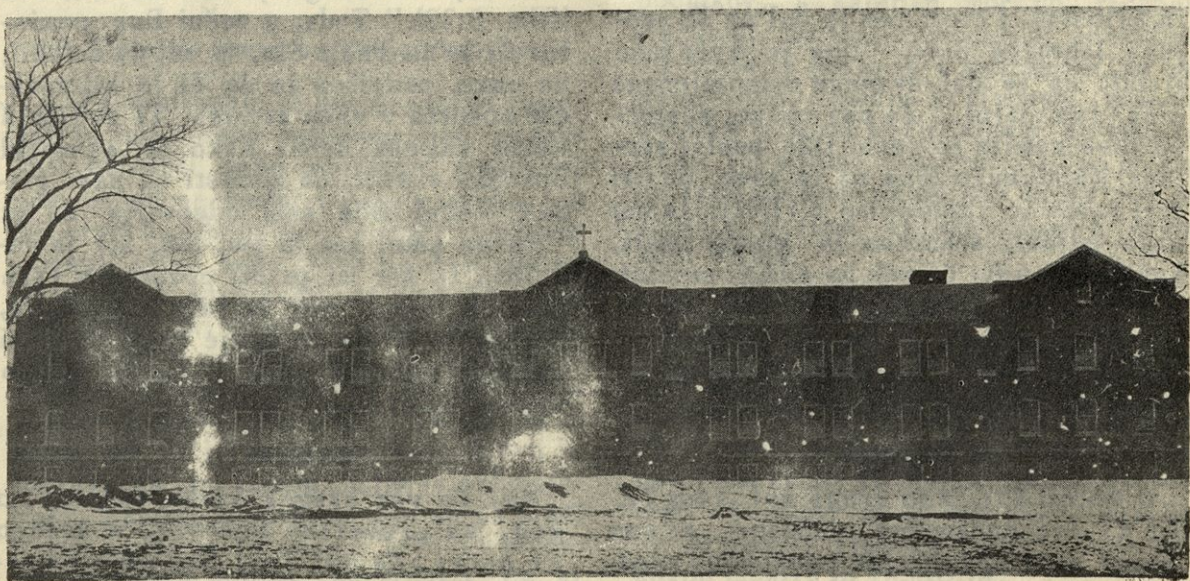

Poljski msgr. Czastka je blagoslovil vogelni kamen novega samostana na "Decoration Day", dne 30. maja, leta 1939.

v precej bližnjem sorodstvu z onim parom, ki ga je Noe na svojo ladjo vzel. A je še toliko storil za farmo, da bi medjo zaslužil. No, pa vse to spada že v spominsko torbo Fathra Johna, našega farmarja-pionirja.

Jaz moram še samo to povedati, kako sem se glede bodočnosti našega Lemon-ta uračunal. Ko sem po blagoslovu ogel-

Tako je zgledal naš novi samostan na hribu, ko smo se vanj preselili popoldne, 29. dec., 1939.

nega kamna v Koledar Ave Maria za leto 1925. podal njegovo dotedanjo slovensko zgodovino in razvil naše načrte za bodočnost, med katerimi je bila seveda na prvem mestu cerkev Marije Pomagaj na hribu, sem zapisal: "Če in kedaj jih bomo izvršili, to prepuščamo božji previdnosti... Najbrž mi, ki smo začeli, ne bomo tega doživeli. Ko se bodo množice pobožnih romarjev od vseh strani zgrinjali na hrib k Mariji Pomagaj, bomo mi najbrž že počivali kje v kakem kotu far-me, ki ga bomo izbrali za pokopališče."

Hvala Bogu, da sem bil glede tega v glavnem kriv prerok. Ko se je Marija Pomagaj koncem leta 1939. preselila na hrib v svoj nov zidan dom, je večina pionirjev še živela in jo ali v resnici ali v duhu spremljala tja gori. To je pa seveda zasluga "ta mladih".

Slovenski Lemont! Srečno pot proti zlatemu jubileju in potem še dalje proti demantnemu, železnemu, lesenemu. Naj bodo ameriške Brezje naš najdelj trajajoči narodni spomenik v obljubljeni de-želi strica Sama.

64. Bog nam je dal svojega Sina iz ljubezni

1. Tako velika je ljubezen božja do nas, da nas je Bog kar obsul z dobrotami in milostmi. Potem nam je dal pa še svojega lastnega Sina. "Bog je svet tako ljubil, da je dal svojega edinorojenega Sina (Jan. 3:16)." Za nas uboge, nesrečne črve zemlje je večni Oče poslal svojega ljubljenega Sina na ta svet, da naj živi revno in zaničevano življenje in naj umre najbolj sramotne in grenke smrti, kakršne je kdaj človek na zemlji prestal. Bila je višek notranjih kakor tudi zunanjih muk, tolikih, da so iz umirajočega izsilile vzklik: "Moj Bog, moj Bog, zakaj si me zapustil (Mat. 27:46)?"

Nolitev

O večni Bog, kdo drugi kot samo Ti, ki si Bog neskončne ljubezni, binam mogel dati dar tolike neskončne vred-

nosti? Ljubim Te, o neskončna Dobrota! Ljubim Te, o neskončna Ljubezen!

2. "In svojemu lastnemu Sinu ni prizanesel, temveč ga je dal za nas vse (Rim. 8:32)." Toda, o večni Bog, pomisli, da je ta božji Sin, ki si ga določil, da umre, nedolžen in da Ti je bil vsekdar pokoren v vseh stvareh. Ti ga ljubiš kakor samega sebe. Kako si ga mogel obsoditi v smrt, da zadosti za naše grehe? Večni Oče nam odgovarja na to: "Ravno zato, ker je moj Sin, ker je nedolžen in ker mi je bil pokoren v vseh stvareh, ravno zato je bila moja volja, da naj da svoje življenje zato, da bi ti spoznal veličino tiste ljubezni, katero imava oba do tebe."

Nolitev

Naj Te vse stvari slave vekomaj, o Bog, za preveliko dobroto, s katero si hotel, da naj Tvoj Sin umre za re-

šenje nas, svojih služabnikov. Radi ljubezni do tega svojega Sina se me usmili, odpusti mi in me reši. Moje zveličanje naj bo v tem, da Te bom ve-
komaj ljubil na tem in na onem svetu.

3. "Bog pa, ki je bogat na usmiljenju, nas je zaradi velike ljubezni, s katero nas je vzljubil, čeprav smo bili mrtvi radi prestopkov, oživil s Kristusom (Ef. 2:5)." Velika, pravi apostol, velika je bila ljubezen Boga do nas. Z grehom smo bili mrtvi, pa nas je obudil zopet v življenje s smrtjo svojega Sina. Toda ne, tolika ljubezen ni bila prevelika za neskončno dobroto našega Boga. Ker je neskončen v vseh lastnostih, je bil neskončen tudi v ljubezni.

Molitev

Toda, o Gospod, kako je mogoče, da si pokazal toliko ljubezen do ljudi, da jih je pa tako malo, ki Te ljubijo? Kako želim postati eden izmed teh malo! Do sedaj Te nisem poznal, moje najvišje Dobro, temveč sem Te pozabljal. Žal mi je iz dna mojega srca. Ljubil Te bom toliko, moj Bog, moja ljubezen in moje vse, da Te ne bom zapustil, če bi Te tudi vsi zapustili.

O Marija, združuj me vedno bolj in bolj z mojim predragim Zveličarjem.

65. Delajmo resno za svoje zveličanje

1. Za zveličanje ni dovolj storiti samo, kar je potrebno. Ako se kdo želi varovati samo smrtnega greha, pri tem pa se ne zmeni za male grehe, tak bo prav kmalu padel v smrtne grehe in pogubil svojo dušo. Kdor se želi ogibati samo tistih nevarnosti, ki so nujno bližnja grešna priložnost v greh, bo nekega dne padel v velike grehe in zločine. O Bog, s koliko skrbnostjo se opravljajo službe svetnim vladarjem! Vsega se ogiba, kar bi jih moglo le malo žaliti iz strahu, da se izgubi njihova naklonjenost. S koliko brezskrbnostjo se pa služi Tebi! Ogibamo se vsega, kar je nevarno za življenje telesa, nevarnosti pa, ki

prete življenju duše, se ne bojimo.

Molitev

O Bog, kako nemarno sem Ti do sedaj služil! Od zdaj naprej Ti pa hočem služiti z največjo skrbljivostjo. Bodi moj pomočnik in podpiraj me.

2. Brat v Kristusu, ako bi Bog postopal s teboj tako skopo, kakor ti postopaš z njim, kaj bi se bilo že zgodilo s teboj? Ako bi ti dajal samo milosti, ki so komaj zadostne, ali bi se zveličal? Ti bi dosegel zveličanje, ali pa ne. V tem življenju prihajajo namreč skušnjave tako silne, da je skoraj nemogoče jim ne privoliti brez izredne pomoči božje. Toda Bog pa ne daje svoje izredne pomoči tistim, ki skopo z njim postopajo. "Kdor pičlo seje, bo pičlo žet (1 Kor. 9:6)."

Molitev

Toda, o Bog, Ti z menoj nisi postopal skopo, četudi sem Ti bil tako nehvaležen, da sem Ti toliko dobrot povračeval z žalitvami. Mesto da bi me kaznoval, si podvojil svoje milosti do mene. Ne, moj Bog, ne bom Ti več nehvaležen, kakor sem bil do sedaj.

3. Zveličanje ni lahka naloga temveč težka, zelo težka. Mi nosimo s seboj uporno telo, ki tako hitro ugaja nasladam počutkov, s katerimi moramo računati. Računati moramo z nešteti sovražniki na svetu, v peklu in v nas samih, ki nas neprestano skušajo k slabemu. Res je, da nam milosti božje nikdar ne manjka. Toda ta milost zahteva, da se borimo da premagujemo skušnjave in da tem gorečnejše molimo, kolikor postaja nevarnost večja.

Molitev

O Jezus, želim, da bi se nikdar več ne ločil od Tebe in bil oropan Tvoje milosti. Do sedaj sem Ti bil nehvaležen in sem se tolikokrat obrnil od Tebe. Toda sedaj Te bom pa ljubil iz cele duše. Ničesar se ne bom tako bal, kot da bi nehal ljubiti Tebe, ki si moje edino upanje in zaupanje.

(Nadaljevanje)

V NEW YORKU

KAR ČEZ NOČ sem postal – Amerikanec. Bilo je dne 16. januarja, 1948, na praznik naših svetih misijonarjev, prvih frančiškanskih mučencev. Lep kos mojega misijonskega pota je bil za mano.

Kar čez noč sem postal – Amerikanec. Bilo je dne 16. januarja, 1948, na praznik naših svetih misijonarjev, prvih frančiškanskih mučencev. Lep kos mojega misijonskega je pota je bil za mano.

Ker nisem vedel kam, sem iskal avto, ki bi me popeljal z letališča do naše frančiškanske rezidence. Saj ima slovenski komisariat tudi v New Yorku svojo župnijo. Končno sem pomolil nekemu gospodu v taksiju naslov: St. Cyril & Methodius Church, 62 St. Mark's Place, New York City. Takoj je bil pripravljen z glasnim: "All right!" In že sva brzela...

Lepo se je ponoči peljati preko teh ogromnih svetovnih mest. Vse razsvetljeno: celi bloki rdečih, zelenih in belih luči – prometnih znamenj za avtomobile. Saj vozila kar v tisočih švigajo po ulicah. In pred izložbo ene same trgovine gori na

tisoče žarnic. Eno samo noč porabi ulica Broadway toliko elektrike, kot v istem času vse mesto Rim...

Moj voznik me je vprašal, če sem katoliški duhovnik. Povedal sem mu, da potujem v misijone. In posledica? Ko sem na cilju hotel zvedeti ceno, ni hotel ničesar vzeti. "Katoliskega duhovnika in poleg tega frančiškanskega misijonarja iz starega kraja – peljem zastoj!" In to je bil prvi človek, s katerim sem govoril v novem svetu. Lep vtis, za vedno!

Komaj smo se ustavili pred našo rezidenco, že je kar skozi okno zavpil proti meni župni upravitelj, p. Marcel Marinšek, o.f.m.: "Piško, kaj?"

"Da, da, z dušo in telesom!" sem zaklical.

In že mi je pritekel naproti. Me je pričakoval. Zelo zanimiv in silno dober človek.

Takoj sem šel k počitku. Kot ubit sem spal do enajstih dopoldne. Kaj bi ne, saj sem bil pošteno truden. Nato sem prvič maševal na ameriških tleh.

Po sveti maši pa k zajtrku! Ko bi bili navzoči! Za eno samo osebo je bila polna

miza dobrot... Da, da, Amerika! In tako se mi je godilo vse dni tukaj. Kar sem hotel, sem dobil. Povem vam, da sem šele na tej poti v misijone čutil, kaj se pravi biti Frančiškov sin. Vse zapustiti: mater, očeta, brate, sestre... Zato pa dobiti že na tem svetu na tisoče bratov in sestra, mater in očetov, ki te sprejmejo iz ljubezni in zate skrbe kot za lastnega sina ali brata...

Nato sva s p. Marcelom sedla v avto in odšofiral je po newyorških ulicah. Tu bi brez avtomobila sploh nikamor ne prišel. (???) Amerikanec še po vodo ne bi šel peš. (!) Vsak delavec ima za pot v tovarno svoj avto, (???) katerih sem videl pred sleherno tvornico cele vrste. Kot pri nas kolesa.

Prišla sva v pristanišče, da počakava ostale misijonarje, s katerimi sem se ločil v Rimu. A prišla sva eno uro prepozno. Ladja je že stala ob pomolu, misijonarje pa sva zaman iskala.

Šele drugi dan smo se našli. Ne morete si misliti naše veselje. V Rimu so mi nadelili ime "Pechvogel", to se pravi, nesrečen človek, pa sem prišel pred njimi v Ameriko. In poleg tega sem se še ognil strašnim dnem, ki so jih doživeli. Takoj so me krstili za "Glueckvogla" in to ime mi je ostalo menda za večne čase.

Da bo potopis popoln, pa si pogledajmo še vožnjo ostalih, kakor jo je opisal p. Jožef.

"...Ob petih zvečer (dne 31. decembra) sva dospela s p. Valentinom v Neapelj. Komaj sva zapustila postajo, že naju napade deset do dvanajst "faccie da briganti" in se za življenje in smrt stepo za najino prtljago. Pa smo se že navadili, kako je s to stvarjo: najela sva kočijo in prišla z vsemi kovčegi ceneje do samostana Santa Chiara, študijske hiše frančiškanov za gimnazijske profesorje. Lepo sva bila sprejeta in postrežena.

"O polnoči pri izmenjavi leta pa ti je bilo streljanje in bobnenje, svetlikanje

in žarenje, kakor bi bilo vse mesto v ognju. Saj mora vsaka družina streljati in prekositi sosede. Bilo je sijajno – tudi med mladimi redovnimi studiosi. Da, la bella Napoli..., čeprav bi smel nad njim spregovoriti Salomonov stavek: 'Črna sem, toda lepa...' Morda bi rek že zato držal, ker cvetka na gnoju vse lepše raste. Stranske ulice so polne nesnage, glavne pa zelo lepe in snažne. Zelo lepa pa je okolica.

"To o Neaplju, v katerem pa se nisva dolgo mudila. Saj sva začela leto 1948. z vožnjo 'ins Blaue...' Dne 2. januarja sva si s p. Valentinom ogledala pristanišče. Pa naše ladje še ni bilo...

"Tretji januar – dan odhoda. Po odpravi prtljage je stala pred nama ladja 'Marine Perch'. Petrov čolniček, mali vojni transportni parnik, ki so ga zgradili v seriji leta 1943. Ves iz železa, tudi znotraj; nekako 100 metrov dolg, 25 širok, 12,000 tonski... Torej: škatljica s Kalternskega jezera.

"Ob štirih popoldne smo se vkrcali: pet mož, namreč midva Tirolca in trije italijanski patri, s katerimi smo se dobili v Rimu na kuriji. Prav čedni dečki... Družčino nam je delalo devet misijonarjev Srca Jezusovega iz Verone, ki so določeni za Mehiko.

"Vseh potnikov nas je bilo nekako osemsto. Skoraj vsi revni emigranti iz Južne Italije, nekaj Judov in en rabin, ženske in otroci... Moštvo je ameriškansko, služinčad pa Zamorci in Španci. Kuhinja ameriškanska: torej same sladkosti...

"Ob pol šestih je bilo dano znamenje za odhod. Pol ure pozneje nas je zajela temna noč. Bili smo v božjih rokah...

"Dne 4. januarja. – Od petih do sedmih so se vrstile v prostoru na dnu ladje svete maše na šestih prenosnih oltarjih. Nato smo šli na krov. Zagledali smo Palermo, kjer smo dobili nove potnike. Ob devetih je bila na krovu služba božja. Ob štirih popoldne pa smo nadaljevali vožnjo. 'Naše morje' je bilo mirno in

'Marine Perch' je lepo rezala valove v v tempu 19 milj na uro.

"Spalnico smo imeli skupno. V naši sobi ni bilo ležišč po sedem oseb, ampak 64 postelj v nadstropje! Na srečo sem bil spodaj. O kaki morski bolezni še ni bilo govora. Počakaj malo!!

"Dne 6. januarja. Razglašenje Gospodovo. — Pokazala se je španska obala, nam na nebu pa zvezda, ki nam je kazala pot, kadar se je nagnil dan in nas je obdala noč. Zvečer smo misijonarji na krovu peli 'Ave, maris stella' (Zdrava, morska zvezda) in več pesmi iz našega domovinskega kota: nemoteno, prosto in lepo, dokler nam niso rekli, naj se poberemo v postelje. Isti dan ob devetih zvečer smo pasirali Gibraltar.

"Zdaj pa so se začele vice, kajti ocean je bil slabe volje. Petrov čolniček se je zibal od prvega proti zadnjemu koncu in narobe. Moral je rezati valove in kljubovati vetru. Morska bolezen in bruhanje na vseh straneh, kamor si pogledal. To jutro (7. januarja) nismo mogli maševati. Vsi smo bili v posteljah. Je pa bil to prav za prav edini dan ležanja obeh tirolskih grč, dočim so ostali trije ozdraveli šele, ko so začutili pod nogami trda tla — v New Yorku...

"Dne 9. januarja zjutraj se nam je nudil krasen pogled: Azori, portugalsko otočje v Atlantskem oceanu. Deželagričkov, s travniki, gozdički in njivami, polna malih vasi z belimi hišicami... Kot bi bili v Pusti dolini. Ob desetih smo pristali v Punta del Gado (San Miguel). Prodajalci drobnarije so nas obdali z malimi čolni. Po cenah vsi Judje, pa čeprav po narodnosti Portugalci. Okrog osemdeset potnikov smo dobili na ladjo in ob pol treh: V miru naprej! V miru? Kaj se!

"Komaj je bil parnik iz pristanišča, je začel pošteno poskakovati. Mi smo bili že vajeni in smo že plačali svoj davek morju... Zdaj so morali še novi plačati nekaj od svoje juhe. O, bili so zelo velikodušni in radodarni!

"Dne 10., 11. in 12. januarja je šlo v

istem tempu dalje: od prvega proti zadnjemu koncu ladje in narobe (30 do 40 kotnih stopinj!). Kar nas je držalo misijonarje pokonci, je bila 'vodka', ki smo jo dobili od dobrih ljudi. Kdor na ladji to zdravilo s pridom uporablja, obdrži ravnotežje in se ne guglje; torej deluje ravno nasprotno kot na suhem!

"Dne 13. januarja: Krasno vreme! Morje kot zrcalo, sonce prijetno toplo, ljudje pa veseli na krovu. Le veselite se, a to je mir pred viharjem! In tako je tudi bilo. Zvečer smo zopet na krovu zapeli pesem Morski Zvezdi za materino varstvo, nato pa se odpravili k počitku.

"Dne 14. januarja. 'Dan jeze...' Kako je že navsezgodaj bobnelo v morskih globinah pod nami!... Prejšnji viharji s tem niso bili nič, dasi menda za ladjo bolj nevarni. Toda današnji dan je bil za potnike v resnici neljub in strašen. Parnik je skakal kot žrebe, a tokrat drugače kot prve dni: zdaj nič več od prvega konca proti zadnjemu, ampak z leve na desno in z desne na levo, od ure do ure močnejše. Vendar smo ob petih zjutraj vseeno maševali. V trebuhovem dnu, kjer je kapela, smo guganje manj občutili. In vendar smo ga resno okušali. Sveče in kelihe smo morali ves čas držati. P. Valentin je bil pri tihi molitvi, morje pa o kaki tihoti ni hotelo slišati. Razodelo se je z vso svojo močjo: sunek — tres....in mašni vrčki ter mašni kovčeg-oltar, vse je zgrmel na tla. Kaj storiti? Dalje! Tišina je nastopila. Sanctus, sanctus, sanctus... Morje je obstalo pred svetostjo mogočnega Stvarnika. A pri njegovem prihodu na oltar je zopet veselo zavriskalo. Celoduhovnika smo morali držati.

"Vihar je naraščal. Pri kosilu je bilo malo gostov.

"Iti na krov je bilo strogo prepovedano. Vsa vrata so bila hermetično zaprta, le ona proti zadnjemu koncu parnika ne. Odšel sem z nekim veronskim misijonarjem skrivaj k njim, da sem vsaj malo pokukal venkaj in pogledal, kako zgleda na odprtem morju. Strašno! O horizontu nobene ga sledu! Valovi pa so se dvigali do ve-

likosti mogočnih hribov. Hribi in gore, padite na nas... Bog obvaruj!

“Kar me je prestrašilo, je bilo to, da so častniki in mornarji tekali brezupno sem in tja ter pripravljali različne rešilne priprave...

“ ‘Marine Perch’ je pospeševala svoj ples, se nagibala do skrajnih meja, vedno hitreje in močnejše. Voda je brizgala v divji jezi preko krova.

“Gospod, reši nas, potapljamo se! Ne, to je hudič, ki skuša! Zarotil se je, ker ve, da je na ladji četica misijonarjev...

“Ti pa, o Bog, reši nas! Čeprav smo grešniki in Tvojega klica nismo vredni, usmili se vsaj nedolžnih otrok in teh je več kot deset pravičnih...

“Da, na morju se v takih trenutkih učiš moliti. Pravilo: Kdor moliti ne zna, naj se na morje poda, velja tudi danes.

“A strašnega dne še ni bilo konec. Nastopil je večer. Nebo in morje sta nam grozila. Res grozila? Ne, tudi onadva sta slavila Boga Stvarnika.

“Veter je drvel s sto kilometrov na uro. Našemu p. Valentinu je tako zagodel, da ga zlepa ne bo pozabil. Toda o tem pozneje.

“Vsi smo bili v spalnici in smo se z rokami in nogami krepko držali, sicer bi popadali z ležišč. Naenkrat pa ugasne luč... Kaj je? Krik in vik, jok in stok, padanje in prekopicavanje – skratka: panika v pravem pomenu besede. Nato je zopet zasvetila luč. In uresničilo se je medtem, kar pravi rek: Nič ni tako skrito, da bi ne bilo očito. Vse, prav vse skrivnosti so v ‘usodni minuti’ prišle na spregled: perilo in kovčegi izpod naših ležišč, nogavice in copate, klobuki, obratniki... In dalje: hruške in jabolka in ne vem kaj še vse... Celo naše skrivno zdravilo...

“Ob pol enih ponoči pa isti maler...

“Da, strah je bil velik in že smo videli v duhu največje ribe z odprtimi žreli. Naj se potem smejemo?

“Bilo pa je tako, da se izpolni, kakor

Sveti nadangel Mihael, brani nas v boju, bodi nam v pomoč zoper zlobnost in zalezovanje hudega duha... (29. sept.)

je pisano: Gospod preizkuša svoje izvoljene kakor zlato v ognju. Nepozabni dan 14. januarja!

“Zdaj pa zgodba o letočih lističih. Bilo je nekoč... In upam, da nikoli več! Na krovu smo bili p. Valentin, eden veronskih misijonarjev in jaz. ‘Kakšne privilegije pa imate?’ naju je vprašal. P. Valentin, uslužen kakor je, je takoj privlekel iz žepa denarnico ter mu pokazal listino. Tedaj pa – naenkrat strašni sunek brata vetra, ki je odprl tudi drugi predalček denarnice in – vsi dolarji so zleteli v božji svet po srečo!

“Zdaj pa imaš privilegije! Hvala Bogu, krov je bil čisto moker, veter pa je denar pritiskal na tla. Nekaj dolarjev je ostalo okrog nas, nekaj jih je zletelo na spodnji krov, nekaj pa si je zaželelo ‘popotovati po globokem morju’. Kakšen obraz je napravil sveti Frančišek, ko je gledal z nebes, kako sta se njegova otroka kakor

(Dalje na strani 23.)

MRS. OLIVIA DIONNE (na sredi), mati svetovno znane Dionne petorice na poti v Lurd, Pariz in Rim v spremstvu dveh redovnic, ki so učiteljice peterih Dionne hčerk.

V EGIPTU na kraju, kjer je sveta družina stanovala nekaj časa, so se vršile pobožnosti na čast Fatimski Gospe, ki jo na sliki vidite. Veliki množici pridiga neki duhovnik.

ŠTIRINAJSTLETNA Ogrska deklica, Suzana Czerfay, je po dveh duhovnikih sprejeta v Ameriko kot 20.000. begunska oseba, ki je iz Evrope sem prišla.

96-LETNA Litvanska ženica (na desni) je kot begunka prišla v Ameriko.

MOST REV. JOSEPH BUSCH, škof škofije St. Mary, je obhajal 60-letnico svojega mašništva. Obhajanje so mu pomagali sbojiti

SV. OČE govori s tajnikom blagajne Zdr. držav, John M. Smythom, v svoji privatni knjižnici.

BOSTON nastopi klubom mogel z

PRVI ko o hodu

ružina stano-
nosti na čast
vidite. Veliki

BOSTONSKI NADŠKOF, Richard J. Cushing, je nastopil v igri "softball" z nekaterim dekliškim klubom. Žogo je že dobro udaril, toda teči ni mogel zadosti hitro in je bil "out".

INDIJANCI starega plemena "Irokezi" v državi New York so obhajali spomin na mučeništvo jezuitskih mučencev pred 300 leti. Duhovnik na sliki je tudi Irokez in je pridigal v irokeškem jeziku.

ni) je kot

Zdr. držav,
njihnici.

PRVI ZASTOPNIK indijske vlade (na levi s kratko obleko) pri sv. očetu papežu ob svojem prihodu v Vatikan.

IZ MILA so izklesane te podobe katoliških sester. Na levi je "Sestra predstojnica", na desni pa ponižna in pohlevna podložnica.

Resnica. – Znano je, kako radi sovražniki katoliške Cerkve blatijo Cerkve, posebno še duhovnike in škofe. Če le morejo, predstavljajo Cerkve v napačni luči, tako da se svet zdi kot sovražnica svobode, sovražnica napredka in tako dalje.

En dober zgled tega imamo v nedavnem sporu med kardinalom Spellmanom in Mrs. Roosevelt glede vladne pomoči ameriškim šolam.

Nekaj časa namreč še mi katoličani skoraj nismo vedeli, kaj prav za prav je hotel kardinal Spellman povedati, kaj je hotel podpirati in kaj ne v tej zadevi. To pa zaradi tega, ker v ameriških časopisih in revijah ni bilo objavljeno celotno kardinalovo pismo, ampak samo nekateri stavki iz njegovega pisma, posebno taki, po katerih se je njegovo mnenje videlo v slabi luči. Cele resnice pa nismo vedeli, če nismo kje brali celega njegovega pisma.

Tako je neka nekatoliška ženska v Chicagi prišla do cele resnice, ko je slučajno mogla brati celotno kardinalovo pismo v katoliškem tedniku 'Denver Register'. Pisala je uredniku tega časopisa rekoč, da je na milijone ljudi bilo zapeljanih v tej stvari, ker so mislili, da je kardinal Spellman na surov in podel način napadel ameriško žensko samo zato, ker si je upala izraziti nasprotno mnenje. In tega je bilo kri-

P. Martin, o.f.m.

vo ameriško sekularno časopisje, ki je hotelo kardinala predstaviti ameriškemu ljudstvu v tej luči.

Nasprotno pa je ženska iz kardinalovega pisma spoznala, da je bil ukor tega cerkvenega kneza ljubezniv in priazen, Kristusa samega vreden. In ker je po katoliškem časopisju prišla do resnice, je spremenila vse svoje mnenje o katoliški Cerkvi, ter se je z vso svojo družino dala podučiti v katoliški veri.

Človek se vendar naveliča laži in sovraštva in zagrizenosti. Nima miru, dokler ne pride do resnice.

Ali katoličan, ali komunist. – Katoliška Cerkve že dolgo, dolgo uči, da katoličan ne more biti obenem tudi komunist. To je tolikokrat že ponavljala v preteklih desetletjih, da je moral o tem vedeti vsak katoličan, ki se količkaj zanima za Cerkve in za svojo vero.

Vzrok tega je seveda to, da je komunizem brezbožni sistem, ki Boga sovraži in

zraven tudi uči, da človek nima neumrjoče duše in da ni nobenega večnega življenja. Za komunizem prav za prav ni Boga, ni ničesar duhovnega ali nadnaravnega. Komunizem je popolnoma materialističen sistem. Potemtakem je jasno, zakaj ne more biti katoličan komunist.

Pa je bilo vendar potrebno, da je sv. oče papež Pij XII. strogo nastopil zoper one katoličane, ki so se oklenili komunizma in so hoteli trditi, da katoličan sme biti tudi komunist. In komunisti sami so tudi na nekaterih krajih organizirali tako zvane "katoliške" komuniste in so podpirali tako zvano "katoliško" akcijo.

Da bi ne bilo več zmede med dobrimi katoličani, posebno v komunističnih deželah, ki so jih komunisti zapeljavali, in da bi tudi komunistom samim prizadel smrtni udarec, je sv. oče julija meseca izdal zdaj vsem dobro znan dekret, po katerem je iz Cerkve izobčil vse katoličane, ki se oklenejo komunizma, posebno če ga propagirajo, razširjajo in zdržujejo. To izobčenje zadene katoličana tisti hip, ko se oklene komunizma, in ni treba, da bi Cerkve posebej izrekla izobčenje. Če se pa tak katoličan skesa in želi biti zopet sprejet v Cerkve, more dobiti odvezo v tem slučaju le od sv. stolice same, razen če sv. oče da škofom poseben privilegij, da smejo tudi oni dati odvezo.

Sv. oče je v svojem dekretu tudi izjavil, da ni dovoljeno izdajati, prebirati, ali razširjati knjige, časopise, revije, ali listke, v katerih se podpira komunizem, tudi ni dovoljeno zanje pisati. To pa seveda ni nič novega in je prišlo od sv. očeta le kot opomin, kajti vse to je že po cerkvenih postavah prepovedano.

Razume se seveda, da ne smejo prejemati svete zakramente taki, ki se komunistom pridružijo ali ki razširjajo, prebirajo ali izdajajo komunistične knjige, časopise itd. To je tudi sv. oče povdaril v svojem odloku.

Vprašanje je, če so tudi oni iz Cerkve izobčeni, ki so bili prisiljeni pristopiti h komunistom, recimo prisiljeni pod smrtno kaznijo. Takih slučajev je lahko vse polno v komunističnih deželah. Cerkveni učenjaki trdijo, da taki niso izobčeni, ker niso se svobodno in prostovoljno oklenili komunizma.

Taki pa, ki se pridružijo komunistom iz denarnih ozirov, ker namreč v gotovih slučajih dobijo denarno podporo od komunistične stranke, tudi niso izobčeni iz Cerkve, ker ne izpovedujejo komunizma samega. Vendar morajo biti opomnjeni, da kot člani komunistične stranke pomagajo brezbožnemu komunizmu napredovati. Če pa nočejo pretrgati zveze s komunisti, jim ni dovoljeno prejemati sv. zakramente.

V sveto deželo. – Za sveto leto bodo šli dve skupini ameriških romarjev v sveto deželo. Prva skupina bo prišla v Betlehem za letošnji božič; sveto leto bo namreč odprto na božičen predvečer. Druga skupina pride v Jeruzalem za prihodnji veliki teden in se bo udeležila procesije iz Betanije v Jeruzalem na cvetno nedeljo. Romarji bodo ostali v sveti deželi deset dni in bodo obiskali vse svete kraje, ki jih je Gospod s svojo človeško navzočnostjo posvetil. Domovgrede bodo šli po poti, ki jo je hodil sv. Pavel med svojim misijonskim potovanjem v Rim. V večnem mestu bodo imeli posebno avdijenco pri sv. očetu in bodo napravili obiske, po katerih se dobijo odpustki za sveto leto.

Zadnje tako romanje ameriških katoličanov je bilo v letu 1939.

Mučenica za čistost. – Katoliški svet zdaj že dobro ve za mučeništvo blažene Marije Goretti, ki je bila leta 1902. umorjena, ker ni hotela grešiti zoper sveto čistost. Papež Pij XII. jo je k blaženim prištel v letu 1947.

Leta 1927. pa je v Afriki bila umorjena zamorska deklica, po imenu Angelina Lyaka, ker tudi ona se ni hotela vdati v nečisti greh. Stara je bila 14 ali 16 let.

Angelina je bila sprejeta v katoliško Cerkev in krščena v letu 1925. v Britanski vzhodni Afriki po nekem angleškem misijonarju.

Dve leti pozneje je neki oženjen mož jo začel nagovarjati, naj z njim greši. Hotel jo je imeti za svojo 'drugo' ženo in ji je s smrtjo grozil, če se mu ustavlja.

Angelina pa ni hotela ničesar o takem grehu slišati. Saj je sveto živela, bila zelo pobožna in vsak dan prejemala sveto obhajilo. In oče misijonar ji je dajal poguma in jo prigovarjal, da naj vztraja v čednosti. Na njegovo pobudo je domačo vas za en čas zapustila. Prišla je nazaj, ko je slišala, da je bil njen skušnjavec v ječo zaprt zaradi tatvine.

Toda kmalu je bil mož iz ječe izpuščen in je nanovo začel deklici nagajati. Ona pa mu je dejala, da bi rajše umrla, kot da bi Gospoda žalila. Mož jo je potem z nožem napadel in jo hudo ranil. Njena mati jo je slišala klicati na pomoč, toda prepozno je prišla. Deklica je živela še skoraj dva meseca, potem pa je končno zaspala v Gospodu dne 6. maja, 1929.

Po priprošnji Angeline so tamkajšnji kristjani že veliko milosti zadobili, tudi čudeži so se zgodili. Tako n. pr. je bil neki človek čudežno ozdravljen gobave bolezni.

Francoski pisatelj, Louis Beuillot, je zapisal o Cerkvi takole: "Odpad jo čisti, mučeništvo pomlaja, preganstvo in revščina plodi, vojna ji prinaša svobodo."

S križem in sidrom

ZGODBA FRIDERIKA BARAGE
OB GORNJEM JEZERU

□

Spisal James K. Jamison

□

Prestavil p. Bernard, o.f.m.

OSEMINDVAJSETO POGLAVJE

TAKA OGROMNA KATASTROFA kot je bila ameriška državljanska vojna, je pač morala pretresti tudi najbolj oddaljene kote Amerike. Segla je tudi do Gornjega jezera in napravila velike spremembe v gospodarskem in družabnem življenju ondotnega ljudstva. Škof Baraga je čutil, da mu nastajajo iz teh okolišnosti nove skrbi in nove dolžnosti.

Ko so se začele sovražnosti med državami, je bilo marquetteško železno okrožje komaj nekoliko razvito za izrabljanje rude. Bakreno okrožje je bilo že sredi velikega napredka in razmere tam so bile prilično ustaljene, vendar je bil vse to šele začetek, če pomislimo na poznejši vsestranski razvoj. Ko se je vojna začela zares, sta jo omenjeni okrožji ugodno občutili, zakaj cene rude so čez noč poskočile. Saj vsaka vojna kliče po železu in bakru. Pri bakru so se dvignile od 15 na 50 in 60 centov za funt.

Toda prvotno veselje se je moralo umakniti duševni potrnosti, ki je bila toliko večja, kolikor večje je bilo poprej veselje. Krediti so doživeli občutno razrvanost in denarja ni bilo zlepa dobiti. Celo najboljše stoječi rudniki so prišli v hude zadrege. Celokupno izrabljanje rudnikov je zašlo v veliko nevarnost. Rudniška podjetja so si pomagala s tem, da so začela izdajati svoj lastni denar. Položaj je bil rešen, vsaj za enkrat, škoda ni imel nihče, pozneje je pa vlada klicala rudniške kompanije na odgovor in stvar ni minila brez težav.

Bolj nerodno kot denarno vprašanje je bilo pomanjkanje rudarjev. Prostovoljno priglašanje v vojsko, ki ga je prinesel začetek vojne, je vzelo mnogo delavcev. Še hujše je bilo, ko so pozneje razglasili obvezen nabor. Vsi ameriški državljani so morali na naborin visok odstotek je bil potrjen. Za kopanje rude so ostali po večini tujci, ki jim je bilo malo mar, katera stranka utegne zmagati. Če so pa s kom držali, je bil to večinoma ameriški

jug. Drugače so se držali svojega, se družili le s sorojaki, govorili le svoj jezik, ameriške zadeve so jim bile deveta briga. Zvesto so pa gojili tudi medsebojne prepire in sovraštva, ki so jih bili prinesli s seboj iz Evrope. To je le pre pogosto vzplamtelo v javne in krvave izgrede, ki so držali v strahu razne naselbine po cele dni, pa tudi po več dni zaporedoma.

Več let pozneje je eden vodilnih mož takratne rudarske industrije dal zapisati: "Zima v letih 1861-62 nam je prinesla silnih preizkušenj. Pomoči od drugod se ni dalo dobiti. Pred nami je bila dolga in krvava vojna, gospodarstvo vse razrvano. Misleči ljudje med nami so bili polni dvomov in raznih bojazni. Barabe so črpale pogum iz neurejenih razmer, zakaj javni čuvarji postavnih uredb so bili brez moči. Ko je zamrznilo jezero in je prenehala plovba, je nastalo veliko vprašanje, kako si nabavljati zaloge hrane in drugih potrebščin. Kmalu je primanjkovalo vsega – razen žganja! In vendar bi bilo ravno temu najprej treba ustaviti dovoz. Žganje je napravilo nedopovedljivo mnogo zla – pretefov, pobojev, pohabljenj. Več sodov žganja so spravili v naše kraje kot zabojev moke."

Končno pa še to – in prav to je škofu Baragu prineslo največje skrbi – po vseh rudarskih okrožjih se je raznesel glas o nameravanih vstajah Indijancev. Nastal je vsesplošen strah. Divje govorice so se širile od vasi do vasi, tako da končno ljudje niso več znali ločiti resnice od gole govorice. Pravili so, da žuga na severni del michiganskega polotoka resen napad iz Kanade, in da bodo Indijanci v tej ofenzivi odločilni. Res so že začeli graditi obrambne postojanke proti tem namisljenim navalom. V oddaljenejših naselbinah so na vrat na nos že zgradili nekaj strelnic v starem ameriškem slogu. Vstala je vera, da pride do vojne z Anglijo, in ravno kraji ob Gornjem jezeru naj bi bili prvi prizadeti. Strah je bil velik vsepovsod.

Škof Baraga je videl in vedel. Nepre-

"...misijonar je oblal mehko smrekovino, da napravi iz nje oltar za kapelico..."

stano mu je bilo v mislih napeto razmerje med belimi in rdečimi. Naj se nekaj sprozi na eni strani ali drugi, kdo naj presodi, kakšne bodo posledice? Ves zaskrbljen in z očmi široko odprtimi je neprestano tekal okoli Indijancev. Poizvedoval je, kaj je na govoricah, da so sovražnikovi ogleduhi že pomešani med Indijanci. V takih razmerah je bilo tudi odpovedano vsakoletno izplačevanje v denarju in to je naložilo na žerjavico novega netiva. Indijancem je začelo vsega primanjkovati, beli so jih sumničili vsega najhujšega, življenje zanje je postalo neznosno.

Baraga je imel že v mirnih časih od sile težav, kaj bi jih ne imel v takih okoliščinah! Večina njegovih župljanov v rudarskih vaseh so bili tujci. V vsej škofiji je vladalo občutno pomanjkanje

duhovnikov. Strah pred Indijanci je bil na vso moč resen in vsak hip se je bilo bati izbruha. In vse to je viselo nad vso Baragovo škofijo, tisoč milj dolgo, šest mesecev na leto pod ledom stokajočo.

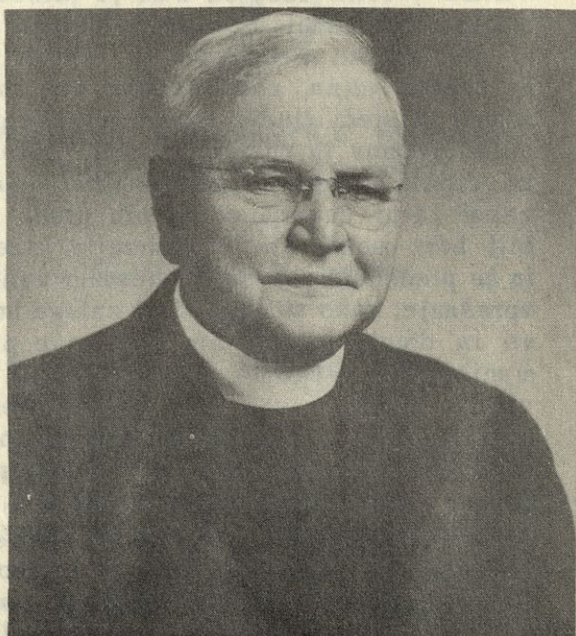
V teh mesecih bridkih preizkušenj je Baraga vendar našel nekaj oddiha. Šel je na Sladkorni otok. Bilo je v oktobru in vreme se je držalo nenavadno lepo. Škof je stanoval z Indijanci v istih kolibah in jim pomagal graditi majhno cerkvico.

Tisti oktober na Sladkornem otoku! Starodavni pragozd je bil kakor pogansko svetišče, ki se pa ne brani drobcene krščanske kapele v svojem najglobljem osrčju. Ozračje je bilo mirno in ogromni javorji so nalahno spuščali svoje škrlatne, rjave in zlate liste na kozo, ki je na njej misijonar oblal mehko smrekovino da napravi iz nje oltar za kapelo. Jesensko sonce je prijazno obsevalo in ogrevalo mesto, kjer je rasla cerkvica. Škof je komaj pazil na Indijance, svoje gostitelje, ki so prihajali in odhajali mimo njega, včasih popolnoma brez besede, včasih skoraj šepetaje govoreči. Tu je torej našel nekako zavetišče pred vsemi bridkostmi, ki so mu bile za petami. Roke, ki so se mu tako rade tresle, so bile zdaj trdne in mirne. Prav lahko je oblikoval z njimi izbrani les – po zgledu svojega velikega Učenika.

Človek bi si skoraj želel, da bi bilo Baragovemu življenju usojeno v tem mirnem kotičku napraviti konec. Surove in umazane in hrupne naselbine belih so bile daleč. Plemenski prepiri s svojimi izbruhi nebrzdanih strasti so se zdeli kot nekaj v pripovedkah popisane. Žvenket orožja v civilni vojni ni mogel doseči tega mirnega kraja. Bilo je kakor tiste čase ob vsej obali Gornjega jezera, ko je Baragova noga prvič stopila na ta tla. Na Sladkornem otoku so bili Indijanci še polni svojega naravnega in prvotnega dostojanstva, ki so si ga le malo kje še obdržali. Trije rodovi rdečekožcev so poznali Barago, tega blagega črnosuknjara, in mu zaupali. Ni jim bil

prinesel patentirane zamisli kake samopasne civilizacije. Nasprotno, preiskoval je indijanska srca in gradil na dobra tla, ki jih je tam našel. Davno je že, odkar je zasejal prvo seme Resnice v to rodovitno grudo. Vsa ta leta je skrbno pazil na setev in ji prilival. Zdaj je gledal njeno veselo rast. Čutil se je srečnega.

Zlatomašnik, čestitamo!

REV. FRANCIS S. MAŽIR

Ob srebnem jubileju Fathra Mažirja leta 1924. je Father Kazimir v Ave Mariji izrazil željo, "da bi se njegov srebrni venec spremenil v zlato in bi mogel obhajati v zdravju tudi še svoj zlati jubilej." To se je uresničilo, kajti Father Mažir je 17. avgusta dareval svojo zlato mašo v cerkvi presv. Srca v mestu Sigel, Ill. Pričujoča sta bila pri slovesnosti zlate maše prevz. g. škof Gregor Rožman in novi škof škofije Springfield, Ill., Most Rev. William A. O'Connor.

Father Mažir je bil rojen pri sv. Ani v Slovenskih goricah na Štajerskem. V duhovnika je bil posvečen v Celovcu l. 1899. Deloval je 10 let v nadškofiji St. Paul, Minn., 12 let na slovenski župniji sv. Barbare v Springfieldu, Ill., in zadnjih 22 let v Sigel, Ill.

V objem misijonov

(Nadaljevanje od strani 15.)

neumna podila za dolarji kot hudič za dušami!... Pa ne gre drugače. Kam boš prišel misijonar brez denarja? In tebi nič meni nič, tudi ne boš prepustil darove dobrotnikov neusmiljenemu vetru.

“Ko smo vse pobrali in računali, nam je manjkalo – 51 dolarjev. P. prokuratorja Gandolfa bi gotovo zadela kap. P. Valentin pa je obdržal mirno kri in raje zmolil kratko molitvico k sv. Antonu. Pa je pomagalo! K nam pride fant in pove, da je videl potnika, kako je spravil dolarski bankovec v žep. Pokazal ga je: oni z rjavo kapo, neki Portugalec. P. Valentin je šel takoj k njemu ter ga poklical na stran.

“‘Io non capire! – Ne razumem!’

“Pa so drugi povedali, da dobro govori italijansko.

“‘Mož ima v žepu mojih petdeset dolarjev. Imam dokaze! Prosim, denar...!’ se je razvnel p. Valentin. Kaj je kazalo tatičku drugega, saj bi ga sicer preiskali: segel je v žep in nam vrnil mokri bankovec. Tako se je sveti Anton pokazal za dobrega patrona naše frančiškanske misijonske zveze. – To je zgodba o lističih in naših privilegijih.

“Dne 15. januarja. Sveta maša v čast Morski Zvezdi v zahvalo in svetemu Antonu za pomoč. Morje je bilo mirnejše. Vreme pa ledeno-mrzlo. Bližali smo se kontinentu.

“Dne 16. januarja smo zagledali ameriško obalo. Nebotičniki so nas že pozdravljali. Ob devetih zjutraj je bilo konec naše vožnje, ob dvanajstih pa smo bili že pri kosilu na trdnih tleh. Zbogom, ‘Marine Perch’! In vendar se ti moramo zahvaliti za tvojo hrabrost. Marsikateri parnik si posekala; eden teh se je potopil (moštvo rešeno!) v naši bližini in si sprejela več kot dvajset njegovih SOS znakov. Pa si imela s svojimi SOS dovolj opravka in si nas končno le srečno pripeljala na cilj...

“Zdaj smo bili na suhem. V pristanišču nas je čakal znani bavarski brat Benti, ki je že trideset let v Ameriki in kateremu sva z ladje poslala brzojav. Z njegovo pomočjo je bila naša prtljaga carine prosta.

“Morete si predstavljati naše veselje, ko smo se sešli s p. Rudolfom, izgubljenim v Rimu. Triperesna deteljica mora ostati cela! Trije Modri morajo doseči cilj, pa čeprav se za del poti ločijo.”

Tako je tirolski pater Jožef opisal potovanje na ladji.

Zdaj razumete, da sem imel srečo, ko sem zamudil parnik in ostal v Rimu. – Pa naj nadaljujem z našim potovanjem.

V New Yorku smo ostali tri dni. Oba tirolska sobrata sta prišla k meni v rezidenco sv. Cirila in Metoda, da si skupaj ogledamo mesto in skupaj nadaljujemo pot, dočim so vsi trije italijanski patri odšli k sorodnikom ter se bomo zopet dobili v San Franciscu.

Čas je minil kot bi mignil. P. Marcel nam je stregel kot na novi maši. In vse dni nas je vozil po vele mestu nebotičnikov, da smo si ga ogledali.

Dne 18. januarja pa nas je obiskal p. dr. Jožef Marija grof Meraviglia, šanghajski generalni frančiškanski prokurator za vso Kitajsko. Prihitelec je iz Washingtona, kjer se zaradi finančnih zadev misijonov že delj časa mudi. Izredno zanimiv človek, vedno vesel, izredno pobožen in ponižen – živ svetnik. Srečanja s tem človekom ne bom nikoli pozabil. Koliko nam je pripovedoval! Je član bocienške frančiškanske provincije, kakor ostala somisijonarja. V red je stopil že kot eden najboljših bocienških advokatov in mu oče do smrti ni odpustil, da bo zaradi njega izumrla znana tirolska plemiška rodovina. Nato je odšel v prefekturo Jungčov, pa zaradi slabega zdravja ni mogel zdržati. Po okrepanju v domovini se je vrnil na Kitajsko, na generalno prokuro v Šanghaj, kjer je kmalu postal

vice-prokurator. Talent kot je, je kmalu tako obvladal kitajski jezik, da se je mogel vpisati na univerzo in – poleg svojega dela na prokuri – študirati kitajsko pravo, iz katerega je leta 1945. kot prvi Evropejec tudi doktoriral. Leta 1946. je bil imenovan za prvega prokuratorja, predsednika sinodalne komisije in voditelja pravosodno-znanstvenega oddelka kitajske Cerkve. Zares, zanimiv človek!

S p. Jožefom Marijo smo obiskali newyorško stolnico – St. Patrick's Cathedral, kjer stoluje eden najbolj znanih kardinalov, dobrotnik vojnih žrtev in misijonov, kardinal Spellman. Pa koliko ljudi je vedno v cerkvi! Tu, kakor v naši frančiškanski, sem vsak čas videl može in fante zatopljene v molitev rožnega venca ali križevega pota. Tudi spovedi je mnogo. P. Jožef Marija je pravil, da je v New Yorku od dvanajstih pa do treh sedel v spovednici. Pa niso prišle samo pobožne duše, ampak tudi izgubljene ovčice, ki že dvajset let niso klečale pred duhovnikom. Milost božja deluje čudovito!

Nato nas je p. prokurator popeljal v Rockefeller Center, v tako imenovani zimski park. Sredi mesta v senci nebotačnikov, pa čudovito lep zimski vrt ter polno ledišč z vnetimi drsalci. Potem pa smo se povzpeli na najvišjo hišo sveta (Empire State Building), ki ima 1048 čevljev in nič manj kot 102 nadstropij. Kakšna višina! Peš bi težko prišel tako visoko. Iz razglednega stolpa pa krasen razgled po vsem vlemestu nebotačnikov, med katerimi bi naš ljubljanski kar izginil...

V osemindesetem nadstropju ima svoje prostore ameriška "Caritas" (National Catholic Welfare Conference). Pisarniški prostori so dobili nekoč nezaželjeni obisk, ki je terjal med številnimi tipkaricami nad trideset smrtnih in težko ranjenih žrtev: prav v to nadstropje se je namreč zaletelo letalo in vse dobrodelne pisarne strašno razdejalo, dočim druga nadstropja še vedela niso, kaj se

je zgodilo... Kaj takega je mogoče le v Ameriki.

Dne 19. januarja popoldne smo se vsi trije misijonarji poslovili od New Yorka, od p. prokuratorja in dobrega gostitelja p. Marcela. Odpeljali smo se s transkontinentalnim ekspresom proti Chicagu. Pod reko Hudson smo odbrzeli iz mesta nebotačnikov, pa s tako naglico, da se s tem pač noben evropejski ekspres ne da primerjati. Obenem pa je tekel vagon tako mirno, da skoraj nisi vedel, da si na poti.

Iz newyorške države preko države Pennsylvania, Ohio, Indiana v državo Illinois! V torek zjutraj ob osmih prišli na cilj. Mislili smo, da bo nas kdo pričakoval, saj je p. Marcel brzojavil v Lemont. Toda pozabil je sporočiti postajo, katerih ima Chicago ne vem koliko. Tako je vrhovni predstojnik slovenskega komisarijata, preč. p. Benedikt Hoge, o.f.m., čakal nas na drugi postaji. No, mi smo se odpeljali v slovensko rezidenco sv. Štefana, kjer je bilo zopet veselo snidenje s slovenskimi sobraty. Takoj so telefonirali na postajo p. komisarju, da nas čaka zaman. In v nekaj minutah je bil z avtom pri nas.

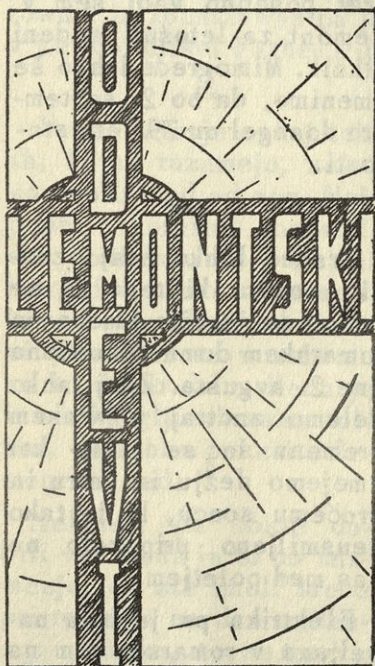
Kako nas je pater Benedikt sprejel, je težko opisati. In tako je bilo vse dni, ki smo jih preživeli tukaj. Tudi tirolska misijonarja se nista mogla načuditi slovenski gostoljubnosti.

Nato nas je p. komisar povabil v avto in že smo se odpeljali na...

AMERIŠKE BREZJE.

Nič ne daje človeškemu srcu tolike moči zoper hudičeve skušnjave, zoper slabe zglede ljudi in zoper vabe in zapeljive nečimnosti sveta kakor Kruh življenja. – Sv. Hijeronim.

GOTOVO MORATE brati Father Hugonov dopis z naslovom "Spomini, hitite nazaj", ki ga je spisal za srebrni jubilej slovenskih frančiškanov v Lemontu. Najde se na strani 6. te številke. Spisal ga je v mestu Grottaferata, kamor je iz Rima šel na počitnice med poletnim časom.

V tem članku Father Hugo ogreje svoje spomine iz starih časov, ko je pred 25 leti kot komisar ali vrhovni predstojnik slovenskih frančiškanov v Ameriki kupil to farmo, na kateri smo sezidali svoj dom

pod varstvom brezjanske Marije Pomagaj.

Naj tukaj podamo po vrsti poglobitve dogodke, ki smo jih doživeli tukaj v slovenskem Lemontu v preteklih 25 letih.

1923 – v ponedeljek po prazniku Brezmadežne, dne 10. decembra, je tedanji komisar, preč. p. Hugo Bren, o.f.m., sklenil kupno pogodbo za to lemontsko farmo 138 akrov z lastnico, neko Mrs. Barnes.

1924 – maja meseca, ko je farmo Mrs. Barnes zapustila, so se slovenski frančiškani naselili tukaj z namenom ustanoviti kolegij, novicij in semenišče.

1924 – septembra meseca, na "Labor Day", je bil slovesen blagoslov in polaganje vogelnega kamna za prvi, začasni samostan s kapelico Marije Pomagaj doli pri cesti.

1925 – dne 24. maja je bilo slovesno ustoličenje Marije Pomagaj na stranskem oltarju v stari cerkvici. Podoba Marije Pomagaj je po naročilu patra Hugona naslikal p. Blaž Farčnik, o.f.m., in v Ameriko jo je s seboj prinesel Father John Ferlin, o.f.m.

1925 – dne 14. junija slovesen blagoslov in otvoritev starega samostana.

1926 – na kresno nedeljo, dne 27. junija, je knezoškof dr. Anton Bonaventura Jeglič slovesno kronal milostno podobo brez-

janske Marije Pomagaj na ameriških Brezjah.

1929 – dni 6., 7. in 8. julija, vseslovenski katoliški shod tukaj v Lemontu.

1933 – dne 4. septembra, na "Labor Day", je bila slovesna blagoslovitev naše lurške grote, pri kateri se daruje sv. maša ob večjih romarskih dnevih.

1939 – dne 30. maja, na "Decoration Day", slovesna blagoslovitev vogelnega kamna sedanjega novega semenišča in samostana na hribu.

1940 – dne 14. julija je čikaški nadškof Samuel A. Stritch slovesno blagoslovil novi samostan s kapelico Marije Pomagaj. Slovesno sveto mašo je daroval lemontski komisar, p. Benedict Hoge, o.f.m.

1946 – koncem septembra se je začelo delo na Baragov romarski dom, ki stoji na srednjem gričku, med samostanom in groto.

1949 – dne 4. septembra, proslava v spomin na srebrni jubilej slovenskih frančiškanov v Lemontu, v navzočnosti ljubljanskega škofa dr. Gregorija Rožmana.

Za proslavo našega srebrnega jubileja na dan medenega piknika bo pri groti slovesna pontifikalna sveta maša, ki jo bo daroval prevz. g. škof Rožman ob enajsti uri zjutraj. Med mašo bo gospod škof tudi pridigal.

Ob pol enajstih zjutraj se

To je novi kip škofa Fridrika Baraga, ki stoji sredi Baragovega Parka zraven grote. Letos še ne bo blagoslovljen, ker park še ni urejen.

~~~~~
bo začela procesija pomekati izpred samostana proti groti. Med procesijo bo petje Marijinih litanij.

Blagoslov z Najsvetejšim bo zvečer pri groti. Najprej bo procesija z gorečimi svečkami, ki se bo pred samostanom začela približno ob 7:30 P.M. Med procesijo bo petje Marijinih litanij, ki se bodo končale pri groti. In tam bo nato sledil blagoslov z Najsvetejšim.

***

Tudi Father John s svojimi čebelami obhaja letos srebrni jubilej – namreč 25-letnico svojega čebelarjenja tukaj v Lemontu. Ko je prišel Father John

v Ameriko septembra meseca leta 1924., je prinesel s seboj dve krajlici-čebelici, ki jih je kupil od svetovno znanega čebelarja Jana Strgarja. Tukaj mu je Father Kazimir kupil dva panja ameriških čebel brez kraljic, katerim je Father John dodal svoji dve kranjski kraljici. To je bil začetek njegovega čebelarjenja v Lemontu.

Zato vas Father John še prav posebno vabi sem v Lemont za letošnji medeni piknik. Mimogrede lahko še omenimo, da bo 2. septembra dosegel on 79. leto starosti.

***

Uradno lahko zdaj oznamo onim, ki tega še ne vedo, da je bila streha na romarskem domu dokončana dne 2. avgusta. Zdaj lahko delamo znotraj v vsakem vremenu in se lahko kar smejemo dežju in vetru in vročemu soncu, ki je tako neusmiljeno pripekalo na nas med poletjem.

Elektrika pa je bila napeljana v romarski dom na 30. julija. Mehko vodo pa je dom dobival od samostana že par dni poprej.

***

Začetka julija je v Ameriko prišel slovenski frančiškan-begunec, p. Beno Korbič, star 35 let. Poprej je bil nekaj let v Nemčiji, kjer je požrtvovalno deloval med slovenskimi begunci.

V Lemontu Father Beno doslej še ni bil. Ob tem

Času je nastavljen pri sv. Tereziji v Johnstownu, Pa.

***

Father Pelagij, ki je junija meseca v Ameriko prišel, je po nekaj tednih v Lemontu odšel k sv. Štefanu v Chicagi, kamor ga je sveta pokorščina poslala.

Father Klavdij, ki je bil doslej pri sv. Štefanu, pa je zdaj nastavljen v Johnstownu. Iz Johnstowna pa je v Lemont prišel Father Pij.

***

Vsako leto je nekaj takih, ki ne razumejo, zakaj so dobili med od nas. Najpoprej moramo ponoviti, da pošljemo dve majhni kangljici medu vsakemu, ki razproda tikete za medeni piknik in to v zahvalo za to dobro delo. Medu je v teh kangljicah samo toliko, da lahko pokusite lemontski med.

Nekateri pa boste dobili več medu in to bo znamenje, da ste imeli srečo pri refanju na dan medenega piknika, to se pravi, da je bila vaša številka dvignjena pri refanju. Sto številčk bo dvignjenih pri tem refanju in imena onih sto oseb, ki bodo držale srečne številke, bodo objavljena v tem listu. Torej ne prosite za kak račun, če ipak ko dobite ta med.

***

Iskrene čestitke sestri Febroniji, ki je bila v petek popoldne, dne 5. avgusta, izvoljena za provincijalko slovenskih šol-

Marca meseca je prevz. škof Rožman imel sv. misijon v slovenski cerkvi v San Francisco, Calif. Takrat se je dal slikati pri tej vrtnici, po domače 'gatroži', ki jo je v obliki števila 1949 vzgojil Anton Žitnik, tamkajšnji Slovenec, in sicer škofu Rozmanu na čast.

skih sester v Ameriki. Volitve so bile na Mt. Assisi tukaj v Lemontu pod vodstvom častite matere Terezije, ki je bila iz Rima sem prišla junija meseca za pogreb sestre Mihaele.

Sestra Febronia je rodna sestra pokojne sestre Mihaele, prejšnje provincijalke.

***

Dne 15. avgusta, ko je častita mati Terezija obhajala svoj zlati jubilej, je bila slovesna pontifikalna maša pri slovenskih sestrah na Mt. Assisi. Daroval jo je prevz. g. škof Gregorij Rožman, ki je pri sveti maši tudi pridigal.

Dijakon pri sveti maši je bil Father Pelagij iz sv. Štefana, subdijakon pa Father Andrej, lemontski gvardijan. Glavni azistent pri škofu je bil Father Bu-

tala, župnik sv. Jožefa v Jolietu.

Častna diakona sta bila preč. p. Benedikt, lemontski komisar, in p. Ciril. Za ceremonijara sta bila Father Slapšak iz Clevelanda in dr. Ivan Pajk iz Canade. Father Fortunat je bil nosilec mitre.

Strežniki pri maši so bili naši trije kleriki, frs. Mark, Blase in Lawrence in brat Robert.

Po škofovski sveti maši je bil banket v sestrski obednici. Preč. Father Benedict je častiti materi čestital v imenu vseh očetov in bratov frančiškanov in je bral brzojavne čestitke od sv. očeta papeža Pija XII.

Posamezne sestre so pri banketu častiti jubilanke čestitale v sedmerih jezikih: v slovenščini, angleščini, hrvaščini, nem-

ščini, francoščini, spanščini in italijanščini. To pa menda zato, ker se slovenske šolske sestre nahajajo v takih krajih, kjer se govorijo ti jeziki.

***

Na dan po zlatem jubileju so novinke pri slovenskih sestrah delale svoje prve redovne obljube v navzočnosti prevz. škofa Rožmana, ki je daroval sv. mašo in vodil svete obrede pri obljubah. Škofov azistent je bil dr. Pajk. Strežnika sta pa bila brata Robert in Timotejček.

Drugi dan je bil škof Rožman pri zlati maši Fatra Mažirja v Sigel, Ill.

***

Pri groti je nekdo pustil \$10 bill. Neimenovanemu dobrotniku naj stotero poplača Bog, ki vidi vsa skrita dobra dela.

***

Brat Paškal, ki je letos prvič sam obdeloval lemontsko farmo, je imel precej dober uspeh. Saj on ni bil na farmi rojen. Težave je seveda imel, posebno spomladi, ko je suša pritislila, ravno ko je oves komaj ven prišel, in zemlja je bila nekaj časa tako trda, da še "diskati" ni mogel za koruzo.

Ko je šel brat Paškal nekaj dni domov v Cleveland, je krave zanj molzil Mr. John Kosmach iz Chicago, ki je tudi drugače veliko pomagal po farmi.

***

VEČNI POPOTNIK

Brat Antonin jo bo ta mesec zavl gor na sever, v države MINNESOTA, WISCONSIN in MICHIGAN. Pobiral bo naročnine pri naših naročnikih. Pomagajte mu dobiti tudi čim več novih naročnikov. In Bog vam poplačaj stotero in Marija Pomagaj.

Med obiskovalci, ki še niso bili omenjeni, so bili sledeči: Father Tomc in njegov oče, Father Cimperman in njegov brat Joe, in Father Nekich - vsi iz Clevelanda; Rev. Franc Germovnik, lazarist, profesor cerkvenega prava na semenišču v San Antonio, Texas; Mr. & Mrs. Frank Hochevar, starši brata Roberta, in dve hčeri, Mary Ann in Anna Marie, iz Euclida, O.; Mrs. Potochnik in hči Anna Marie iz Clevelanda; Mrs. Theresa Narobe, Cleveland, in njen sin Frank, vojak, iz Chanutte Field, Ill.

Iz mesta Omaha, Nebraska, je sem prišla Mrs. K. Spreitzer, 83-letna žena, ki je pred 65 leti živel v Jolietu, Ill. To je požrtvovanje, ko pride tako stara ženica tako daleč na božjo pot. Z njo je prišla njena hči Katherine.

Na počitnicah so bili tukaj Mr. & Mrs. Petrovic in hčerka Anna Mae iz Chicago, in tudi Mr. & Mrs. Zorko iz Chicage, ki so pri raznih opravkih poma-

gali. Mr. Zorko je še pomagal mlatiti pri nas in pri sestrah.

***

One kangljice za med so očistili Mr. & Mrs. Hochevar iz Euclida, Mrs. Hoge in Mrs. Kosmach iz Chicago.

Bog povrni vsem, ki so kje kaj pomagali!

— Samostanski firbec

Sv. Tomaž More, angleški lord-kancler, ki ga je kralj Henrik VIII. dal obsoditi na smrt in obglaviti zato, ker se ni hotel odpovedati katoliški veri, je dejal: "Za resničnost naše vere imamo dokaz, katerega lahko navedemo proti vsem krivim naukom nevernikov, namreč: Še nikoli ni bilo nikomur žal na smrtni postelji, da je bil katoličan!"

KRAMLIANJE NA ZAPEČKU

CLEVELAND, O. — Piše Joseph Stampfel: Spoštovani bratje frančiškani! Iz starega kraja me prosi eno dekle, da bi ji poslal mašno knjižico z debelimi črkami. Ona je pridna in pobožna in je obljubila, da bo zame molila, ako ji knjigo pošljem. Ker sem potreben molitve, bi ji rad ustregel. Marija Pomagaj molitvenik bo zanjo, ker se tam ne dobi nobene reči, kar je za bogočastje. Njen brat je v tretjem redu sv. Frančiška, pa ni mogel dobiti niti škapulirja niti pasa ne rožnega venca. Kam je to prišlo? Pod Avstrijo je bila naša dežela kakor hiša molitve, a zdaj je kakor jama razbojnikov.

BROOKLYN, N.Y. — Piše A. Rupnik: Globoko spoštovani naši Fathri frančiškani! Prosila bi Vas, ako je malo prostora za moje vrstice. In Vam bom hvalna in Bog plačaj!

Zopet sem videla v listu Ave Maria, ko piše neka oseba (žal, da ne vem imena, ker sem dala list novi naročnici) od tistega presrečnega Jimija, da se je še celo na nekem misijonu uživel. Res, presrečni je bil. Ko bi res človek mogel tako dobro živeti. Mogoče eden ali drugi ve kaj podobnega dati v dopis.

Danes stopimo na plan, vsi dobro misleči katoličani! Kako je lepo, kjer je več Slovencev, da prirejate katoliške shode. Tukaj po newyorški okolici smo pa tako razkropljeni. To bodo vedeli najbolj brat Antonin. Če jim tudi hočem kaj postreči s kakim kofetom, se jim tako mudi in pravijo: "Moram hiteti. Zdajle

zvečer so ljudje doma. Čez dan pa delajo." In tako je tudi res.

Moj namen tega dopisa je za v zahvalo Bogu in Mariji. 5. maja sem dopolnila starost 65 let. Lepa doba življenja je to. Če že samo štejes do 65, že poteče nekaj časa. Toliko jih gre v grob, ko so se v nežni mladosti. In jaz pa nikdar nisem mislila, da bom dočakala to starost. In za to moje življenje se imam za toliko dobrot zahvaliti Bogu in Mariji.

V prvi vrsti se zahvalim Bogu, da mi je dal tako globoko verne starše. V drugi se zahvalim Bogu, ker v zakonu nam je dal dva sina in dve hčerki, vsi zdravih udov. In zraven dobre pevce, ki z njimi uživam večkrat lepe čase.

In Marija mi je pomagala večkrat na čudežne načine. Mogoče mi je bilo kakih 45 let, ko sem imela tako slabe oči, da nisem mislila, da bom še kdaj mogla iti delat. Zvedela sem za mesečno božjo pot v Lurd. Obrnila sem se k Mariji in ji obljubila, da bom hodila na božjo pot, dokler bom živela. Ne vreme, ne družba me ne bosta ovirala. In res, dragi čitatelj, verjameš ali ne, moje oči so danes mlade ne stare.

Lansko leto se je primerilo mojemu "son-inlaw", ko je šel s prijateljem igrat "golf", da je kar naenkrat padel, brez da bi se bil kaj slabega počutil. Nezvestnega so ga peljali policmani v bolnišnico, iz bolnišnice pa takoj domov in kar nezvestnega. In ko ga je moja hči videla v kari sedečega, je ni poznal. Bil je zelo potolčen. Izostal je

nekaj dni od dela. Zdravnik ni vedel, iz koga izvira vse to. In ko je že šel zopet delat, zopet je padel v ofisu. Mene je skrbelo, kaj da bo. Ko sem šla na obisk, mi je večkrat rekel: "Mama, prej for mi!" In zopet sem vedela, kje iskati pomoči. Zopet sem naredila večno obljubo. Dokler bom hodila k Mariji na božjo pot, bom prižgala dolarsko svečo. In znašel se je zdravnik, ki ga je imel celih 6 ur na mizi in ga čudovito pozdravil, da je v par tednih dobil vage 17 funtov.

Tako, dragi čitatelj, po čudnih potih ti pomaga Marija. Le škoda, da ni v bližini Lemont, da bi šla ravno tako k Mariji Pomagaj. ~~Eno~~ molim k Mariji z

PET-DOLARSKI KLUB

za one, ki darujejo pet dolarjev,
ali več za

Baragov Romarski Dom

Pretekli mesec so se pridružili temu klubu sledeči:

VALENTINE MOLE, Cleveland, O.
URŠULA TRATNIK, Ely, Minn.
SLOV. ŽENSKA ZVEZA (17. julija)
ANNA KAMIN, Forest City, Pa.
MR. & MRS. FRANK JUNC, Hampshire, Ill.
FRANCES PETELIN, La Salle, Ill.
JULIA LOVE, Indianapolis, Ind.
JOSEPH ROGEL, Joliet, Ill.
WILLIAM ROGEL, Joliet, Ill.
VINCENT MARVIČ, Joliet, Ill.
JOSEPH MIHELICH, Hines, Ill.
MARY HOZJAN, Cleveland, O.
GIZELLA HOZJAN, Cleveland, O.
MARY STIGLITZ, East Chicago, Ind.
N. N.
JAKOB TURSICH, Chicago, Ill.
JERRY O'KORN, Sharon, Pa.
ANGELA SKERJANC, Pueblo, Colo.
Družina KOČMAN, Pueblo, Colo.
LOUISE SREBERNAK, Cleveland, O.
MR. & MRS. FRANK PIERCE, Cleveland, O.

Brezij, tudi njena podoba mi visi na steni. Torej, prijatelji lemontski, hodite k njej za pomoč. Vaše stopinje bodo šle na dobre obresti.

In ker sem pisala o Mariji, bom še nekaj pisala o ljubem Jezusu. Za časa, ko sta bila na svetu Jezus pa sveti Peter, sta nekega dne hodila celi dan, pa sta šele zvečer prišla do prve hiše. Trudna sta bila. Stopila sta v hišo. Bila je samo ena žena v hiši. Prosila sta jo za prenočišče. Ona jima pa reče: "Jutri imam za mlatiti. Če mi bosta omlatila, bosta spala pri meni in dala vama bom večerjo in zajuterk." In res, vse je lepo postregla, dala večerjo, spravila jih spat. A zjutraj je že sonce stalo visoko na nebu, mlatiča pa sta še vedno spančkala. Žena vsa jezna prileti, začne udrihati po prvem, ki je ležal na kraju, in vpila: "Kako smo se zgovorili, da mi bosta omlatila!" Jezna odleti. Jezus in sveti Peter se zopet malo hočeta obrniti in malo odpočiti. Sv. Peter pa ni bil miren. Bal se je žene, kajti on je bil tisti, ki je prej ležal na kraju, in po njem je žena mahnila. Zato je prosil Jezusa: "Gospod, premeniva ležišče." Sv. Peter si je mislil, saj Jezus lahko naredi, kar hoče, da ne bova tepena. In dobri Jezus se je res umaknil Petru. Ravno sta se pomirila, že zopet huda žena prileti in zavpije: "Čakaj, prej sem tega, sedaj bom pa še tebe pri steni!" Tako je ubogi Peter bil deležen dvakrat udarcev hude žene. Potem ga je sv. Peter prosil: "Gospod, pa ustaniva, da ji bova žito omlatila." In sta vstala...

Častiti gospodje frančiškani, tukaj Vam pomaknem eno številko naprej. Pošiljam Vam eno novo naročnico za list Ave Maria. In Ti, ljuba Marija, pa prosi za nas, vsaj za tiste, ki Te na pomoč kličejo. Moli za uboge duhovne. Daj jim živo vero in trdno zaupanje in zmago nad komunizmom.

Tole se mi tudi še prav lušno zdi. Moja sestra, tudi Vaša naročnica, J. Pielich v Marylandu, je prišla k meni na obisk. In mi je povedala, da je "son-

in-law" kupil za hčer za "brddej" kanarčka. Ko so zbirali kanarčka, so si že enega odbrali. Predno so ga plačali, so si še enega ugledali tam gori pod stropom. Prodajalec je šel po lestvi gori in ga jim prinesel. In pravi: "To je Žimi, dober pevec." In ko so zaslišali ime "Žimi", ga niso izpustili več iz rok. Nič več niso vprašali in ne zbirali. In to pa tudi zato, ker so brali tisto prelepo povest o Žimiju. In Žimi je našel lep dom, muzikaličen dom, in je vesel, da prepeva od jutra do večera. Kadar želijo, da je tih, ga morajo celo pokriti.

MENDOZA, ARGENTINA. – Piše prof. **Bajuk Božidar:** Prečastiti! Z veseljem sem prejel obvestilo mojega dobrega znanca in prijatelja p. Klavdija, da bom dobil Vaš mesečnik za eno leto, še bolj pa sem se razveselil Vašega sporočila in nato pošiljke same.

Za list sem vprav s poslanimi številkami že skušal vzbuditi nekaj zanimanja in sem že dobil naročnika. Če dobim še koga, Vam bom takoj sporočil.

Tu v Mendozi nas je sedaj skupaj v mestu okrog 200, v ostali provinciji pa še okrog 100, torej skupaj okrog 300 novonaseljenih Slovencev.

Prosim še, da ob tej priliki izročite moje najpriskrčnejše pozdrave ž. g. p. Kazimirju Zakrajšku in p. Klavdiju. Dolžan sem obema daljšega pisanja. A naj oprostita. Zdaj sem "ročni delavec" in po šihiti vselej precej utrujen ter težko pridem do časa za pisanje.

OTTAWA, ONT., CANADA – Piše **Rev. Ignacij Berglez:** Spoštovani 'Father'! Ko človek prebira Vaš list, ga mora biti od srca vesel zaradi pestre in bogate vsebine lista. Danes, ko takobridko pogrešamo naših nabožnih listov iz starih časov v domovini pred vojno in med njo, nam Vaš list skupno z "Duhovnim življenjem" in "Katol. misijoni" v Buenos Airesu, nadomesti skoraj vse, kar smo izgubili vsled krutega preganjanja verskega tiska s strani komunistov v

staremu kraju. Vaši nadvse zanimivi in aktualni članki versko-nabožne vsebine ter misijonske zgodovine v USA in drugod res zadovoljijo duha, vajenega dobrih stvari.

Edino jezik je tuintam nekoliko reven vsled napak in amerikanizmov v izrazih in oblikah izražanja. A nič zato, saj gre za dobro stvar in ne za literarno visoko stoječo revijo. Naj bo Vaš list, požrtvovalni "Fathers" frančiškani, še dolga desetletja svetilnik in vodnik, svetovalec in prijatelj vsem našim starim in novim naseljencem na ameriškem kontinentu!

CLEVELAND, O. – Piše **Josephine Konchan:** Častiti g. frančiškani! Prosim malo prostora na Zapečku. Dolgo sem že pripravljala, mogoče bo tudi malo dolga pot, Jaka pravi.

Tudi jaz sem naročena že blizu 30 let na Ave Maria. Zdaj pa povem, ko eni pravijo, da molitev nič ne nuca. Jaz sem bolna že 4 leta in dve leti že ne morem nič delati. Dva meseca že nisem mogla po štengah. Včeraj pa vstanem ob deseti

MOLITE

za naše pokojne naročnike:

GABRIELA MIKUŠ, Johnstown, Pa.
 MARY NOVAK, Geneva, O.
 AMALIJA PAVLICH, Detroit, Mich.
 CATHERINE ZUNICH, Detroit, Mich.
 JOHN VIDERGAR, Milwaukee, Wis.
 JOSEPHINE MAUSER, Indianapolis, Ind.
 FRANCES UCMAN, Calumet, Mich.
 ANNA MUZIK, Barberton, O.
 FRANCES CVENK, Chicago, Ill.

Naj počivajo v miru!

Splošni molitveni nameni

SEPTEMBER

Molimo za katoliške šole.

uri in čez en čas mi nekaj reče: Pojdi po štengah, pa res grem. Dol grem do 8 šteng pa nazaj. Čez en čas pa grem še ta drugih osem, pa prinesem mleko gor. Danes sem že veliko boljša.

Zahvalim se vsem tistim, ki so me obiskali in karte poslali. Dve leti so bile dolge. Pa prosim, naj še pridejo.

Če se toliko pozdravim, sem se obljubila, da bom z možem prišla v Lemont.

Pozdravim vse prijatelje in tudi bralce lista Ave Maria. To pismo mi je hči pisala, ker jaz ne morem. Jaz verjamem, da mi je Marija pomagala. Tudi jaz sem bila že obupala. Sedaj bom še bolj molila.

DILON, MONTANA. — Piše Margaret Butala: Častiti očetje frančiškani! Jaz, Margaret Butala, dam Vam znati, da sem dobila paternaš in se Vam lepo zahvalim, ker ste mi ga poslali. In nikarte zameriti, ker Vam nisem prej pisala. Sem bila jako bolna, pet tednov sem na postelji. Sem zdaj malo bolja, hvala Bogu in Materi božji. Vam pa se lepo zahvalim, ker mi redno pošiljate list.

Častiti očetje, dam Vam znati, da smo imeli 40 urno pobožnost v Dilonu. So jo imeli eden Fader iz Chicage in so imeli vsak dan lepo pobožnost dvakrat. Imeli so jako lepe pridige. Bog jim daj ljubo zdravje. Se jim mudi, ker bodo šli kmalu delat v majne njihovi ljudje. Vsak, ki jih je čul, so mu segle besede do srca. Bog jim povrni s svetimi nebesi. Da bi jim Bog dal ljubo zdravje in srečo. Bog jih blagoslovi v vinogradu Gospodovem.

MOJA CELICA

Kot krsta deklice si ozka, bela,
kot tabernakelj si vsa sveta, tiha;
kot vrtnica nebeška si, ki diha
milino božjo, jaz sem kot čebela,
ki v tebi na Srce presveto trka
in blaženost ljubezni božje srka.

O, v tebi so zaprta vrata svetu,
presekane so njega zlate zanke,
razbite so peklenške postojanke,
ko duša blažena v duha poletu
strmi ~ oblita od ljubezni Sonca ~
v življenje večno; v blaženost brez
konca...

Bogdan Budnik

Bog plačaj, dobrotniki

ZA DAR LISTU - Po \$2.50: Mrs. F. Junc; po \$2: Mrs. R. Geisler; po \$1: J. Ozanic; po .50¢ L. T. Miketich; po .25¢: F. Gosar.

ZA SEMENIŠČE IN DRUGO - Po \$35: E. Trummer; po \$25: J. Rogel, W. Rogel, V. Marvic; po \$20: J. Nemanich; po \$10: Mrs. F. Junc, K. Slogar, J. Kosmach; po \$5: A. Cadonic, J. Ozanic, Rev. J. Judnich, J. Perko; po \$4: A. Koss; po \$2.50: J. Jelenich; po \$2: Mrs. Spretnjak, M. Dreshar, Mrs. Kukovich, Mr. Mrs. F. Grill; po \$1.50: M. Sterk, A. Zagar, J. Clarich; po \$1: Bolte Fam., Kokal - Berndt, L. Voncina; po .50¢: Mrs. M. Cernich, H. Osaben.

ZA APOSTOLATSV. FRANČIŠKA - Po \$100: Mrs. A. Springer; po \$40: M. Baznik; po \$20: F. Stergas, A. Kenik; po \$10: U. Zabukovec, Mr. F. Pavlich, M. Tomsic, Mrs. T. Cvitkovic, M. Miketich, U. Gornek, Mr. A. Metz, A. Domitrovich; po \$2.50: V. Erjavac.

ZA BARAGOVO ZVEZO - Po \$1: Mrs. A. Korelc, Mrs. M. Prhne, M. Trusnik, J. Ozanic.

BOG PLAČAJ, DOBROTNIKI

ZASVETE MAŠE - Po \$100: M. Novak, F. Macerol, P. Majerč; po \$60: M. Barbič; po \$50: M. S.; po \$45: J. Cimperman; po \$41: Friends & Relatives of J. Lagen; po \$40: U. Zabukovec, J. Pazdir; po \$30: C. Kerzlsnik, Friends & Relatives of V. Duja, H. Mullaney; po \$28: M. Novy; po \$25: J. Kovack; po \$13: M. Merkel; po \$10: F. Partekel, O. Cigol, J. Pazdir, M. Kufin, M. Peterlin, Mrs. G. Omahen, T. Plos, Mrs. J. Godec, J. Shircel, M. Knapp, I. Pintar, Mrs. A. Kogovsek, J. Hren, Mrs. Gacnik; po \$9: M. Trusnik, R. Chesnik; po \$8: J. Herakovic, M. Sonrak, K. Sustarich, F. Modic, C. Sustarich; po \$7.50: M. Klobuchar; po \$7: A. Krapec, R. Zupancic, J. Konchan, R. Gorup; po \$6: Mrs. T. Pavkovich, Mrs. Halozan, M. Mlaker, M. Prazen, V. Pogacnik; po \$5: M. Grzin, Druz. Bojc, J. Skufca, M. Potocnik, A. Gale, J. Golob, L. Pistello, A. Mozina, J. Chervan, F. Petric, Mrs. Stimac, A. Znidarsich, A. Kovach, M. Slak, M. Perusek, F. Meglen, M. Barlic, L. Androjna, L. Stanich, R. Rebek, Mrs. Ajster, A. Korelc, M. Tomsic, C. Kavcic, M. Koprivec, C. Gregoric, A. Pelko, V. Mole, Simoncic Boys, M. Deblock, M. Kavcic, F. Novak, N. N., A. Ozbic, F. Gombac, M. Skulj, L. Kosnik, St. Mary Magdalene Soc. st. 162, KSKJ, A. Stepanich, K. Hladnik, M. Klemencic, Gorenz po \$4: M. Stark, M. Hochevar, M. Petan, M. Perusek, Mrs. A. Levar, Mrs. J. Ozbolt, S. Kamnikar, M. Spelich, J. Leskovitz, F. Paul, J. Andolsek, F. Kerkoch, M. Vlasich, M. Bilthauer, Kokal-Bernot, C. Fischer, M. Rebek, C. Likovic; po \$3: F. Urh, J. Zelko, F. Jalovec, K. Eppich, F. Znidarsich, R. Radkovec, Ivancic Fam., Mrs. F. Stegas, A. Martincic, J. Peternel, M. Rady, A. Komlanc, J. Love, A. Prc, J. Bilthauer, M. Dreshar, A. Cekada, M. Fabljan, A. Komater, M. Tomse, Mrs. Levek, M. Matis, M. Vidic, M. Udovic, J. Potokar; po \$2.50: Mrs. F. Sarsha, M. Kastelic, L. Anzicek, M. Stark, A. Gradishar; po \$2: T. Kodelja, M. Pavlesic, M. Videtich, A. Kenik, J. Kostelic, F. Volk, M. Tursic, Mrs. A. Shega, J. Habjan, J. Stojan, Mrs. R. Skufca, A. Perme, C. Bokaj, M. Schwab, M. Duh, C. Gerbeck, J. Perhaj, I. Zuzek, R. Gerbeck, R. Dugan, T. Banich, A. Beshovshek, M. Godec, M. Ambroz, L. Skoda, L. Dugan, M. Gregoric, K. Tostavrsnik, T. Kovacic, M. Gaspic, Tersello-Sodec, M. Kostelc, M. Kozelj, A. Kernc, Mrs. Volk, A. Remsek, C. Vlasich, M. Costello, J. Turk, ELongarich, A. Strukelj, M. Klum, M. Klemencic, A. Liposek, F. Gradel, A. Cernovsek, Mrs. Rasp, M. Resenich, Mrs. Gosak, C. Schuster, C. Vrasich, A. Droic, M. Ferencak, M. Teringer, Mrs. M. Cernich, A. Asich, J. Fajfar, H. Praportnik, Mrs. F. Karsnik, M. Sterk, A. Ellenich, M. Sivic, M. Hochevar, F. Stergar, Mrs. I. Sustarsich, M. Sterk, E. Toporish, M. Markovic, M. Hochevar; po \$1.50: Mrs. Zajc, M. Culkan, M. Bozic, A. Skerjanc, A. Tezak, J. Tkalcich, F. Novak, W. Zelenka, H. Stampfel; po \$1.25: J. Plautz; po \$1: E. Partekel, F. Roitz, Mrs. J. Novak, J. Bergles, R. Francel, M. Strumbel, A. Mozina, M. Race, M. Mestek, H. Malley, G. Muhich,

J. Hochevar, Mr. Mrs. Simoncic, M. Drob-nich, F. Plautz, Mrs. F. Simko, M. Krznaric, M. Salatnik, A. Rangus, A. Zagorc, J. Pavc, M. Persa, K. Persa, Mrs. Andrejanich, J. Blatnik, M. Mlaker, A. Pucel, C. Kendra, A. Premetz, L. Lokanc, M. Gerdovic, Mrs. Horvat, M. Ajster, F. Kearns, L. Staut, J. Papesh, M. Evanich, F. Jezernik, M. Petan, M. Kastigar, T. Zupancic, K. Bostjancic, J. Kolenec, L. Zupan, P. Vigile, M. Zupancic, H. Presechnik, M. Spelich, E. Kerzic, A. Senica, M. Baznik, F. Petelin, J. Krist, A. Rogel, N.N., Mrs. M. Vogric, J. Hocevar, H. Osaben, J. Toplikar, E. Zabukovec, A. Grahek, J. Struna, M. Tisek, M. Kotze, M. Marino, J. Hocevar.

ZA ROMARSKI DOM - Po \$50: J. Rogel, W. Rogel, V. Marvic, Slovenska Zenska Zveza (iz refanja na Zvezin dan v Lemontu, 17. Julija); po \$10: Mrs. F. Junc, J. Mihelich; po \$5: U. Trafnik, V. Mole, A. Kamin, F. Petelin, J. Love, Mrs. M. Hozjan, G. Hozjan, Mrs. M. Stiglitz, N.N., J. Tursic, J. O'Korn, A. Skerjanc, Druz. Kocman, Mrs. L. Srebernak, Mr. Mrs. F. Pierce.

ZA LUČKE - Po \$5: A. Gale, F. Macerol; po \$4: V. Belec; po \$2.50: F. Petric; po \$2: E. Kerzic, Mrs. Jirekovsky, Mrs. I. Petrincic, Mrs. M. Vogric, Mrs. T. Pavkovich, M. Tursic, A. Kuhar, M. Novy, Mrs. J. Mramor; po \$1.50: J. Pike; po \$1.10: J. Perhaj; po \$1: Mrs. L. Srebernak, J. Avsec, Mrs. F. Novak, T. Kodelja, M. Kocman, Mrs. Kukovich, Mr. Mrs. J. Boldin, Mrs. J. Ozbolt, H. Malley, M. Skulj, F. Novak, Mrs. A. Levar, M. Marino, M. Merkel, M. Janezic, Mrs. A. Koss, P. Podgornik, J. Ancel, Mrs. R. Skufca, A. Kos, F. Petelin, H. Stampfel, Mrs. J. Sustarich, V. Pogacnik, M. Sporar, T. Luskovich, A. Zabavnik, M. Dolsak, A. Cernelic, J. Bilthauer, M. Bilthauer, J. Brate, S. Kamnikar, M. Skulj, M. Gerdovic, T. Zupancic, L. Zupan, A. Prc, M. Sterk, M. Smole, M. Coprich, Mrs. J. Cimperman; po .50¢: J. Tkalcich, F. Stergar, T. Brojan, J. Fajfar, L. Lokanc, L. Staut, J. Jancar, M. Kozelj, C. Gulich, F. Kovacic, M. Schwab, A. Pelcic, J. Vidmar, R. Francel, A. Stazinski, R. Gorup.

Zahvale

Zahvaljujejo se Bogu, Jezusu, presv. Srcu Jezusovemu, Mariji, Materi Bozji, Mariji Pomagaj in sv. Antonu Padovanskemu za pridobljene milosti:

Anna Cortland, Mary Skulj, Mary Markovich, Katherine Slogar, Josephine Zelko, Marija Fabjan, Emily Premetz, Frances Kernz, Mrs. Ajster, Marija Mlaker, Josephine Pilthaver, Mary Vlasich, Mary Spelich.

DS

II 48 132 1949

996530223, 9

COBISS 0

Cenik molitvenikov in devo

1. Slovenske molitvenike imamo dvojne vrste:

MARIJA POMAGAJ, tiskan z debelimi črkami in zato zelo priporočljiv za starejše ljudi, z zlato obrezo in usnatimi platnicami....\$1.75

DRUŽINSKI MOLITVENIK, z manjšimi črkami, mehki platnicami in navadno obrezo - za take, ki imajo dobre oči.....\$1.00

2. Imamo v zalogi tudi rožne vence različne vrste in barve. Cena od 50¢ (za otroke) do \$3.50.

3. Pri nas lahko dobite tudi pripravo za duhovnika, ko pride bolnika previdet. Ta priprava je v obliki križa, ki se lahko na steno obes, ki ni v rabi. Znotraj tega križa so spravljene svečke, steklenica za blagoslovljeno vodo in bombaž. Dvojna cena: \$2.50 in \$5.00.

4. Nadalje imamo druge raznovrstne devocijonalije, kot na pr. kipe, svetinjce, verižice, posodice za blagoslovljeno vodo, itd.

5. Če slučajno nimamo, kar želite, lahko naročimo za vas, kakor na pr. angleške molitvenike, itd.

AVE MARIA, Box 608, Lemont, Illinois

SLOVENSKI STARŠI!

Ako želi Vaš sin služiti Bogu kot DUHOVNIK ali SAMOSTANSKI BRAT v redu sv. Frančiška asiškega, povejte mu, da lahko izpolni svojo željo pri slovenskih frančiškanih v Lemontu. Pokažite mu to oznanilo, ki je tudi v angleškem jeziku napisano, da ga bo lahko sam bral. Najlepša Vam hvala.

YOUNG MEN & BOYS

of Slovene nationality, who feel the call to serve God as PRIESTS or LAY BROTHERS in the Franciscan Order, founded by St. Francis of Assisi, are invited to make their desires known to the Slovene Franciscans in Lemont. For full particulars, write to

Very Rev. Commissary-Provincial
St. Mary's Seminary
Lemont, Illinois

